

תפ"ח 22187/07/15 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית המשפט המחוזי בנצרת

17 יולי 2016

תפ"ח 22187-07-15

כב' השופטת הבכירה אסתר הלמן, אב"ד
כב' השופט אשר קולה
כב' השופט דני צרפתי
המאשימה
נגד
הנאשם
מדינת ישראל
פלוני

נוכחים:

בשם המאשימה - עו"ד צאלה פרייברג.

בשם הנאשם - עו"ד ג'ראיסי פארס.

הנאשם - [הובא ע"י הליווי].

הכרעת דין

אסתר הלמן, שופטת בכירה, אב"ד

1. הנאשם, יליד 1946, נשוי לשתי נשים, כאשר מאשתו הראשונה (להלן: "האישה הראשונה") נולדו לו שמונה ילדים ומאשתו השנייה, ע' (להלן: "ע' " או "האם"), נולדו לו שישה ילדים. ג', ילידת 1993, ו-י', קטינה ילידת 2001, הן בנותיו של הנאשם מאשתו השנייה (להלן: "המתלוננות" או "הקטינות").

2. בכתב האישום המתוקן שהוגש נגד הנאשם, מייחסת לו המאשימה שני אישומים כלפי בנותיו הקטינות.

האישום הראשון נוגע למתלוננת ג' -

באישום הראשון מיוחסות לנאשם עבירות של **אינוס**, עבירה לפי סעיף 351(ב) בצירוף סעיף 345(1), (4) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (**להלן: "החוק"**), וכן עבירה של **ניסיון לאינוס (עד גיל שש עשרה)**, עבירה לפי סעיף 351(ב) בצירוף סעיפים 345(א)(1), (4) (מקרים רבים); עבירה של **ניסיון לאינוס (מגיל שש עשרה)**, עבירה לפי סעיף 351(ב) בצירוף סעיפים 345(א)(1), (4) (מקרים רבים); עבירה של **מעשה סדום (מתחת לגיל ארבע עשרה)**, עבירה לפי סעיפים 351(א) בצירוף סעיף 347(ב) לחוק (מקרים רבים); עבירה של **מעשי סדום (עד גיל שש עשרה)**, עבירה לפי סעיפים 351(ב) ו- 347(ב) בנסיבות סעיף 345 (ב)(1) וסעיף 345(א)(4) (מקרים רבים); עבירה של **מעשה סדום (מגיל שש עשרה)**, עבירה לפי סעיפים 351(ב) ו- 347(ב) בנסיבות סעיף 345 (א)(1), (4) לחוק (מקרים רבים); עבירה של **מעשה מגונה (מתחת לגיל ארבע עשרה)**, עבירה לפי סעיפים 351(ג)(2) בנסיבות סעיף 348(ב) ובנסיבות סעיף 345(ב)(1) וסעיף 345(א)(1), (4) לחוק (מקרים רבים) ועבירה של **מעשה מגונה (מעל גיל ארבע עשרה)**, עבירה לפי סעיפים 351(ג) בנסיבות סעיף 348(א) ובנסיבות סעיף 345(א)(1) (4) לחוק (מקרים רבים).

האישום השני - נוגע למתלוננת י' -

באישום השני מיוחסת לנאשם עבירה של **מעשה מגונה (מתחת לגיל ארבע עשרה)**, עבירה לפי סעיפים 351(ג)(2) בנסיבות סעיף 348(ב) ובנסיבות סעיף 345(ב)(1) וסעיף 345(א)(1) ו- (4) לחוק.

3. עובדות כתב האישום בתמצית הינן כדלקמן:

האישום הראשון

א. החל משנת 2000, כאשר הייתה ג' כבת שבע, ועד שנת 2006, ובזמנים בהם נהג הנאשם לבקר בביתה של האם, נהג הנאשם לבצע בג' באופן קבוע מעשים מגונים. על פי הנתען בכתב האישום, הנאשם היה נוהג להושיבה על ברכיו, למשש את ידיה, רגליה וישבנה ולנשקה על פיה.

ב. החל משנת 2006, כאשר הייתה ג' כבת שלוש עשרה, ועד שנת 2012, עת הייתה ג' מעל גיל שמונה עשרה, נהג הנאשם באופן קבוע במהלך ימי השבוע לאסוף את ג' מבית הספר או מביתה ולהורות לה להצטרף אליו ברכבו. הנאשם נהג לנסוע עם ג' למקומות שונים ומבודדים (כמו שטחי יערות, בית הקברות הצבאי בנהלל, אזור התעשייה במגדל העמק, אזור בית הקברות באכסאל או אזור בית חולים ה"עמק" בעפולה). בפעמים רבות אחרות, נהג הנאשם לקחת את ג' לבית האשה הראשונה ולחדר שישן בו באותו בית, וכן לבית מכרים בג'נין או אף לבית מלון.

באותם מקומות נהג הנאשם להפשיט את ג' מבגדיה או להורות לה לפשוט את בגדיה. לאחר מכן

הורה לה לבצע בו מין אוראלי, כאשר בשעת המעשה היה הנאשם נוגע בשדיה של ג' ומוצץ את פטמותיה. הנאשם נהג לחכך גופו אל גופה של ג', תוך שהוא מנסה לשכנע אותה כי תיתן לו להחדיר את איבר מינו לאיבר מינה. באחת ההזדמנויות החדיר הנאשם את איבר מינו לאיבר מינה של ג'. בשל הכאבים החזקים שחשה ג' במהלך המעשה היא הדפה את הנאשם מעליה. במקרים רבים אחרים נהג הנאשם לבצע מין אוראלי בג' וכן לחכך את ידיו באבר מינה. הנאשם נהג לשכב על גבה של ג', לחכך את איבר מינו בישבנה ופעמיים אף החדירו לישבנה. הנאשם נהג להגיע לפורקנו, תוך שהוא שופך את זרעו בפיה של ג' ועל בטנה ושדיה.

ג. עוד נטען בכתב האישום כי פעמים רבות בשעת המעשים נהגה ג' לבכות ולבקש מהנאשם שיחדל ממעשיו. בתגובה נהג הנאשם לצעוק על ג', תוך שהוא מטיח בה כי המעשים שהוא עושה בה מותרים על פי דתם ולהזהירה לבל תספר לאיש על המעשים שהוא מבצע בה, אחרת יאונה לה רע. כן נהג הנאשם מעת לעת לקנות לג' מתנות, וזאת בניסיון להשתיקה ולפייס אותה.

ד. בכתב האישום מתואר כיצד בשל מעשיו אלו של הנאשם ניסתה ג' במשך אותן שנים לשים קץ לחייה מספר פעמים. עוד נטען, כי במשך כל השנים כבשה ג' את תלונתה על מעשי הנאשם, עד אשר נודע לה דבר המעשים שביצע הנאשם באחותה י', המפורטים באישום השני (להלן). או אז גמלה בליבה ההחלטה להתלונן במשטרה.

ה. במעשיו אלה ביצע הנאשם מעשה אינוס בג' וכן מעשי סדום רבים. בנוסף ביצע הנאשם בג' מעשים מגונים רבים וכן ניסה לבצע בה מעשה אונס פעמים רבות.

האישום השני

א. בכתב האישום מתואר, כי בין השנים 2008-2009, במועד מדויק שאיננו ידוע למאשימה, ובעת שהקטינה י' הייתה בת כשבע שנים, נסעו י' ושאר בני משפחתה ברכבו של הנאשם לעיר שכם על מנת לערוך שם קניות. לאחר שהגיעו למקום, ירדו יתר בני המשפחה מהרכב וי' עברה לשבת במושב הסמוך למושב של הנאשם. בשלב זה הכניס הנאשם את ידו מתחת חולצתה של י' ומישש את חזהו. לאחר מכן נישק את י' בפיה, תוך שהוא מחדיר את לשונו לפיה.

ב. עוד מסופר בכתב האישום, כי במועד אחר, כשנה או שנתיים לאחר מכן, הסיע הנאשם ברכבו את ג' ואת אחותה, הקטינה י'. נטען, כי עת שיצאה ג' מהרכב והנאשם נותר ברכב לבדו עם י', הוא ניסה לנשקה מספר פעמים, כשהוא מחדיר את לשונו לפיה.

ג. במעשיו אלה ביצע הנאשם ב' מעשים מגונים בשתי הזדמנויות, כשטרם מלאו לה ארבע עשרה שנים.

תשובת הנאשם לכתב האישום:

4. הנאשם הכחיש את כל המיוחס לו בכתב האישום, על שני האישומים המצויים בו.

- הנאשם טען כי במסגרת יחסיו עם ג' נהג איתה "באופן טיבעי" כמו כל אב האוהב את בתו. בתוך כך, היה מלטף אותה, אולם לא היה מנשק אותה בפיה ולא עשה כל מעשה מעבר לאמור.
- הנאשם אישר כי הסיע את ג', אך טען כי היה כן לעיתים רחוקות, לבקשתה, ולא הסיעה למקומות רחוקים או נטושים.
- לגרסת הנאשם, ניסיונותיה האובדניים של ג' נבעו מגורמים אחרים, בין היתר, התנגדות אחיה להתנהגותה באופן החורג ממסורת החברה הערבית, ולא בשל מעשים שביצע בה.
- עוד טען הנאשם, כי ג' פנתה למשטרה רק לאחר שניסתה לסחוט אותו, ואיימה עליו כי במידה לא יעביר לידיה כספים היא תפליל אותו במשטרה. התלונה, כך טוען הנאשם, נולדה על רקע זה ותו לא.

הראיות בפנינו:

5. מטעם התביעה העידה המתלוננת ג'. בנוסף העידה בפנינו חוקרת הילדים, גב' הדיל ח'לאילה, אשר חקרה את י', שהיא ילידת 4/12/2001, בהתאם לחוק לתיקון דיני הראיות (הגנת ילדים) התשט"ו - 1955, **(להלן: "חוק הגנת ילדים")**. למתלוננת י' מלאו ארבע עשרה שנים בעת ניהול המשפט, ומשכך העידה אף המתלוננת י' בעצמה, ללא שנזדקק אישור העדתה בהתאם לחוק הגנת ילדים.

בנוסף העידו מטעם המאשימה מר ויסאם אשקר ומר איהאב חדאד (מסרייה), שוטרים אשר ביצעו פעולות חקירה בתיק, הגב' אמל ג'רג'ורה, עו"ס במחלקת הרווחה בנצרת, הגב' עליזה אלמוזלינו, עו"ס לחוק הנוער (טיפול והשגחה), התש"ך-1960, ד"ר גיא שוסהיים וד"ר אועד אלקטנאני, רופאים פסיכיאטרים אשר היו מעורבים בטיפול במתלוננת ג' בשתי הזדמנויות, ד"ר משה טמאיב, רופא משטרתי אשר העיד בעניין רפואי

רלוונטי אצל הנאשם, מר אמיר אלחמאדאד, מכר של המתלוננת ג', וכן בני משפחה של המתלוננות, בהן אמן, הגב' ע'.

מטעם ההגנה העידו הנאשם, אשתו הראשונה ובני משפחה נוספים. כן העידו מטעם הנאשם השוטר מנדר קרוואני ומר כ.ז, מכר אחר של המתלוננת ג'.

האישום הראשון

גדר המחלוקת:

6. המאשימה מבקשת לקבוע את אשמתו של הנאשם, על סמך עדויותיהן של המתלוננות, המחזקות זו את רעותה, הנתמכות בעדויות של בני משפחה ואחרים. גרסאות המתלוננות מקבלות חיזוק מהקשיים הרגשיים ומהתנהגות המתלוננת ג', שאף ניסתה לשים קץ לחייה במספר הזדמנויות, מהתנהגות הנאשם בעימות ושיחות המבוקרות שנוהלו עימו, וכן נתמכות בעובדה שהמתלוננת ג' ידעה לספר על סימנים ייחודיים בגופו של הנאשם, אשר מבססים את גרסתה בדבר המעשים שביצע בה הנאשם.

7. כפי שניתן ללמוד מן האמור לעיל, לטענת הנאשם, מדובר בעלילה, שנולדה לאחר שהמתלוננת ביקשה לסחוט ממנו כספים, ועל רקע יחסיו העכורים עם אמה. לעמדתו, קשייה של המתלוננת ג' אינם מעידים על החוויות שחוותה כמתואר באישום, אלא הם תוצאה של הסבל ואלימות שספגה מאחיה, שלא קיבלו את התנהגותה המתירנית, ביחס לנהוג בחברה הערבית המסורתית. גם העובדה שהמתלוננת ג' ידעה לתאר פרטים ייחודיים בגופו של הנאשם, לא מעידה, לפי הנטען, על אמיתות גרסתה, שכן מידע זה הובא לידיעתה, על ידי אמה.

8. המערכת המשפטית בה גדלו המתלוננות הינה מורכבת. אין חולק כי לנאשם שתי נשים. מכל אחת מהן יש לו ילדים. בעת הרלוונטית לאישום התגורר הנאשם עם האשה הראשונה, בעוד המתלוננות ואמן, יחד עם אחיהם, התגוררו בבית נפרד, כשהנאשם נהג לבקרם מעת לעת. מצבה הכלכלי של המשפחה לא היה טוב. עול גידולם של 6 הילדים שנולדו לאשה השנייה, אמה של המתלוננת, ע', היה מוטל בעיקר על כתפיה של ע', שעבדה כדי לפרנסם. אורח החיים בבית היה מסורתי, וג' סבלה מידי פעם מניסיונם של אחיה לכפות עליה אורח חיים כזה.

9. פרשת התביעה נשענת בעיקר על עדות המתלוננת - ג'. גרסתה כוללת את דו"ח ההצבעה על המקומות בהם בוצעו המעשים, ת/23 + ת/24, ולחיזוקה הובאו ראיות בנוגע למצבה הנפשי לאורך השנים, עדויות בני משפחה וחברים, ראיות בנוגע לסימנים מאפיינים באזור איבר מינו של הנאשם, אותם ידעה לתאר, תיעוד העימות עם הנאשם ושיחות טלפון מבוקרות ומפגש שקיימה עם הנאשם, לאחר שפנתה למשטרה.

כפי שיפורט ויבואר בהמשך בהרחבה, גרסתה של ג' הייתה מהימנה עלי, התיישבה היטב עם יתר הראיות שהובאו בפנינו, ונתמכה בראיות נוספות, ואני סבורה כי יש לאמצה במלואה.

10. האישום הראשון, מפרט כמתואר לעיל, מעשים מיניים שביצע הנאשם בבתו ג' החל משנת 2000, כאשר הייתה כבת שבע, ועד שנת 2012, על פני כ- 12 שנים. תלונתה הוגשה כ- 3 שנים לאחר מכן, וגרסתה נפרסה בפנינו בעדות ארוכה, בה תיארה את המעשים, את תחושתה האמביוולנטית כלפי אביה במהלך התקופה הרלוונטית, ואת שהניע אותה להתלונן במשטרה.

11. כתב האישום מחלק את התקופה בה בוצעו המעשים המיוחסים לנאשם כלפי ג' לשתי תקופות:

האחת מהיותה כבת 7 עד 13- ובה בוצעו במתלוננת ג' מעשים מגונים, שכללו נגיעות בגופה, מישוש ידיה, רגליה וישבנה, ומתן נשיקות על פיה.

השנייה, מגיל 13 ועד היותה מעל גיל 18 - ובה, לפי הנטען בוצעו מעשים מיניים חמורים יותר, שכללו מעשים מגונים ברף גבוה יותר (כולל נגיעה באיברים אינטימיים בגופה של המתלוננת), מעשי סדום ואינוס.

מעשים מגונים בתקופת הילדות - 7 עד 13

12. ביחס לתקופה הראשונה, הדברים באו לידי ביטוי בעדותה של המתלוננת ג' (מיום 10.1.16).

לדבריה, מגיל 7 "... כאילו הוא היה בהתחלה מושיב אותי על הברכיים שלו, מלטף אותי, נוגע לי בחזה, ואז הייתי ילדה קטנה לא הייתי מבינה מה זה, זה אבא, הייתי מחכה לדקה שאבי יגיע הביתה כדי שיחבק אותי בבית, אך לא מצאתי אבא, אלא אנס, מפלצת גם". (עמ' 153 לפרוטוקול, שורות 11-14). ובהמשך: "היה בבית, מלטף אותי, מושיב אותי על הברכיים, כשאין אף אחד הוא נוגע לי בחזה, כשיש מישהו, אז לא. הוא היה מושיב אותי על הברכיים, נוגע לי בשערות, מנשק אותי בשפתיים". (עמ' 154 לפרוטוקול, שורות 1-2).

13. בעדותו תיאר הנאשם את יחסו לבנותיו ג' ו-י', בעת שהיו בגילאים 5 עד 7 כיחס אבהי רגיל, שכלל מחוות פיזיות כמו ליטופים וחיבוקים. הוא תיאר כי במסגרת יחס אבהי רגיל זה היה מחבק את ג', מושיב אותה על ברכיו, לעיתים על גבו או על כתפיו. (עמ' 207 לפרוטוקול, שורות 28-32 וכן בעמ' 208, שורות 1-7). בחקירתו הנגדית חזר על הדברים, והכחיש את טענתה של ג', לפיה באותן שנים היה גם מנשק אותה על פיה.

אמה של המתלוננת, ע' העידה בעמ' 125 שורות 16 עד 20 כי:

**"ש. נכון כשהוא היה משחק איתה כשהיא בגיל 7 או 8 היה מושיב אותה על הרגליים מלטף לה בידיים מנשק אותה נכון שאת ראית את זה וזה היה רגיל?
ת. כן.
ש. נכון שלא היה משהו חריג בתנועות האלה?
ת. לא."**

אף שעדות האם איננה תומכת בגרסתה של ג', היא איננה עומדת בסתירה לה. ג' העידה כי הנאשם ליטף אותה ונגע באיבריה המוצנעים כשהיו ביחידות. תשובתה של ע' רק ממחישה את העובדה שלא ביקשה להביא להרשעת הנאשם בכל מחיר ומסרה עדות אמת, כפי שיפורט להלן.

14. גרסתה של ג' נתמכת בעניין זה בגרסתה של אחותה הצעירה י', אשר תיארה באופן דומה, את המעשים שעשה בה הנאשם בעת שהייתה בגיל צעיר. גם התנהגות האב כלפי ג' בתקופה המאוחרת יותר, מחזקת את עדותה, בנוגע לאופי המיני של הנגיעות, בגיל הרך.

גרסת התביעה ביחס למעשים שבוצעו בג' בתקופה הראשונה, נסמכת במידה רבה, על אמינות גרסתה בכל הנוגע לעבירות המין החמורות יותר, שבוצעו בה, לגרסתה, החל מגיל 13 ואילך, ונימוקי באשר לקבלת גרסתה יפורטו בהרחבה, בהתייחסות לתקופה השנייה.

התקופה השנייה, מהיות המתלוננת ג' בת 13 ועד היותה כבת 18:

15. המעשים החמורים יותר המיוחסים לנאשם בוצעו כשג' התבגרה מעט והגיעה לגיל 13.

על פי עדותה של ג', בגיל מאוחר יותר, נהג הנאשם לאסוף אותה מבית אמה או מבית הספר, למקומות מבודדים (כמו יערות). שם היה משפשף את איבר מינו באיבר מינה, ומבצע בה מעשי סדום, תוך שהוא מוודא כי לא יראו על ידי אנשים אחרים. כך העידה:

**"ש. תספרי על מה התלוננת, מה סיפרת בחקירות בנוגע לאביך.
ת. התלוננתי על אבא שהוא היה אונס אותי וכל היה מבקש ממני להוריד בגדים... כשגדלתי מגיל 7 עד 13 התחיל יותר, לשכב, אבל לא מלא, אז היה משפשף את איבר מינו באיבר מיני כמה פעמים הכניס לי מאחורה, קשה לי לדבר. (העדה בוכה)". (עמ' 153 שורות 10-16).**

בהמשך הוסיפה:

ת. מגיל 13 היה לפעמים לוקח אותי מבית הספר, אוסף אותי בחזרה לבית, לפני שהיינו הולכים הביתה היה לוקח אותי לאיזה יער או לבית שלו, או לאיזה שהוא מקום או באוטו, מה שחשוב זה האינטרס שלו, היינו פותחים כפי שאמרתי את הכיסאות ושוכבים שם, מבקש ממני להוריד לי את הבגדים, אני מורידה, במשך הנסיעה לפני שנגיע, אני צריכה למצוץ לו את הזין שלו כדי שיעמוד, כדי שיסיים מהר.

ש. מי היה במקומות האלה? ביערות האלה?

ת. אף אחד. היה מקרה אחד שפעם היינו בלילה הלכנו לאיזה יער והיה שם אוטו תקוע, זה היה בנצרת עילית וביקש ממני ללכת ברגל לחברה שלי ברסקו, והלכתי ברגל ממקדונלס כדי שאף אחד לא יראה אותנו ביחד. היה שם עוד אוטו תקוע ואני הלכתי ברגל והשארתי אותו לבד ביער. ואני הלכתי לחברה ברסקו. היה חורף. (עמ' 154 לפרוטוקול, שורות 14-22) .

יש לציין, כי גרסתה של המתלוננת בעדות, בנוגע לרכב שנתקע, הייתה מעט מבולבלת, אך מדו"ח ההובלה שביצעה, עולה כי תיארה שם מצב, שבו הרכב של אביה נתקע, ולכן, ועל מנת שלא יראו יחדיו, ביקש ממנה ללכת ברגל לחברה, שגרה לא הרחק מן המקום, גרסה שהיא הגיונית ומובנת יותר, מן הדברים שהובאו בעדותה.

המתלוננת לא נשאלה ולא נחקרה אודות שמה של אותה חברה, היא לא נדרשה ליתן פרטים מלאים יותר לגביה ולא נעשה ניסיון לבדוק את גרסתה, ועל כך יש להצטער, הגם שלא ברורה מידת התועלת שיכולה הייתה להניב פעולת חקירה כזו.

ובהמשך:

ש. תפרטי מה קרה במקרים כשהגעתם לאותם היערות. את אומרת שהוא היה מפשיט אותך.

ת. כן.

ש. הוא אומר לך להתפשט.

ת. כן.

ש. מה היה אומר לך לעשות.

ת. למצוץ לו וללקק לו בביצים, להוריד את כל הבגדים שלי, להתפשט, כדי שייגע לי בחזה, כדי שימצוץ לי את הפטמות, שילק לי את הכוס, ומשפשף את איבר המין שלו באיבר המין שלי מאחורה ומקדימה ולפעמים מכניס.

ש. מה היה קורה אז. הוא היה גומר?

ת. הוא היה אומר לי את, היה מתנהג איתי כמו אישה שלו, לא כמו בת שלו. תמיד הייתי מבקשת שדי, שיפסיק, והוא לא היה עונה לי, הוא היה ממשיך, אני הייתי מוצצת ובוכה והוא יודע וממשיך, כאילו הוא לא

ראה, אך הוא ראה והוא ידע שהוא היה רואה, אך לא היה אכפת לו."
(מעמ' 154 לפרוטוקול, שורה 27 ועד עמ' 155 לפרוטוקול, שורה 7).

בחקירתה הנגדית הוסיפה, בתשובה לשאלת הסנגור:

"ת. פעם כשאני ואבא היינו בג'נין בג'לאמה, ניסה להכניס את כל איבר מינו לתוך איבר המין שלי אבל כאב לי והזזתי אותו, ולא ירד לי דם ונשארתי בתולה. זה היה חד פעמי. הוא ניסה כמה פעמים, אך לא ככה. זו הייתה הפעם שכאב לי וזהו". (עמ' 173 שורות 15 עד 17).

16. בעדותה, המתלוננת לא נקבה במועדים מדויקים בהם בוצעו המעשים הללו, וגם לא ידעה לנקוב בשמות המקומות בהם התרחשו (למעט אזכור ביתו של הנאשם), אך התייחסה לפעולה, בה הובילה את החוקרים והצביעה בפניהם על המקומות אליהם הסיע אותה הנאשם, בכדי לבצע בה את המעשים המיניים. (עמ' 154 לפרוטוקול, שורות 25-26).

17. ואכן, ביום 5.7.2015 יצאה המתלוננת עם החוקרים איהאב חדאד ויונתן כ"ץ, על מנת לבצע פעולה, בה הצביעה בפניהם על מקומות, בהם לטענתה, ביצע בה הנאשם מעשים מיניים, כמתואר לעיל. הפעולה מתועדת בדו"ח (שנערך על גבי טופס הובלה והצבעה - (ת/23)) ובדיסק ת/24.

· המתלוננת הובילה את החוקרים לנצרת עילית- סמוך לסניף של "מקדונלדס", שם דרך כביש עפר (סובב נצרת עילית), לאזור מיוער, וטענה כי אביה הביא אותה לשם בכמה הזדמנויות, בשעות הלילה.

· המתלוננת הצביעה על מקום נוסף ביער, באותו אזור, לא רחוק מאותו סניף "מקדונלדס". בדו"ח צוין כי המתלוננת תיארה בפני החוקרים את האירוע, בו התקלקל רכבו של הנאשם, האירוע אותו חזרה תיארה בעדותה שהובאה לעיל (תיאור זה לא מתועד בקלטת). המתלוננת הצביעה על המקום בו החנה הנאשם את רכבו, משם המשיכו רגלית. (לטענתה השער שהוצב במקום לא היה קיים בעבר). לשאלת החוקר מה קרה כשהגיעו למקום הסבירה כי הנאשם נהג להשכיב את הכיסאות לאחור ולקיים עימה יחסי מין.

· המתלוננת הובילה את החוקרים לאזור תעשייה, שם במקום מבודד, בשביל צדדי, ביקש ממנה הנאשם בכל פעם להתפשט, ביקש ממנה למצוץ את איבר מינו וקיים אתה יחסי מין.

· המתלוננת כיוונה את החוקרים, דרך יפיע, לכיוון תמרת ועד שטח החניה, בסמוך לבית הקברות של נהלל. המתלוננת נכנסה למעבה החורש, שם חיפשה מגדל עץ, שלטענתה, זכור לה כסימן היכר

למקום, אליו היה הנאשם מוביל אותה. המקום המדויק לא אותר על ידה. המתלוננת הוסיפה כי אולי היא מתבלבלת, והמגדל לא היה כלל באתר הזה, אך ידעה לומר בוודאות כי הנאשם הביא אותה לאותו מקום.

· על פי קלטת השחזור, הצביעה המתלוננת על החניה ליד בית הקברות שליד אכסאל, כאחד המקומות, בהם נפגש עימה הנאשם.

· לבסוף, כיוונה ג' את החוקרים לאזור המצוי ביציאה מעפולה לכיוון דבוריה, בניסיון לאתר חורשה, שבה "שני בתיים נטושים עם שלט אזהרה סכנה, בניינים שמיועדים להריסה". בסיוע רכז המודיעין אותר שביל עפר קרוב לבית חולים העמק, שהוביל לאתר בו נמצאו בתיים נטושים, אותם זיהתה ג' כמקום אילו כיוונה. גם כאן, הוצב שער, שחסם כניסת רכבים, ואשר לפי תיאורה של ג' לא היה קיים בעבר. הנאשם נהג להסיע אותה ברכבו אל תוך השטח (ג' והחוקרים צעדו אליו רגלית), ולחנות באזור גבוה מהכביש. ג' הצביעה על המקום המדויק בו החנה את הרכב.

18. על פי עדותה, נמשכו המעשים על פני תקופה ארוכה, בתוך מערכת יחסים מורכבת. המתלוננת העידה, כי הנאשם הסביר לה שהמעשים נעשים מתוך אהבתו הרבה אליה וכי הם מותרים לפי הדת המוסלמית. הנאשם ניצל את תמימותה ואת גילה הצעיר וגרם לה לחשוב "שזה מותר ואפשר". (עמ' 155 לפרוטוקול, שורות 10-12).

19. ג' לדבריה, ניסתה שוב ושוב לשכנע את הנאשם לחדול ממעשיו, אך הנאשם היה אדיש לתחנוניה:

"ת. כל הזמן ניסיתי להפסיק, זהו, די, תפסיק.
ש. איך מנסה להפסיק.

ת. מדברת איתו, בוא זהו, אל תעשה לי כלום, תהיה לי אבא, אני מחפשת אבא, ואין אבא, הוא ממשיך. הוא כל הזמן ממשיך. אני אומרת לו, והוא מתחיל לשים את הידיים על הרגליים, ואני מתייאשת. מה אני אעשה?" (עמ' 155 לפרוטוקול, שורות 14-18).

כאשר הייתה מסרבת להיענות לו, היה הנאשם מנתק עמה קשר. לפי עדותה, הרגישה ג' כי שאם לא תיענה לרצונותיו היא "מפסידה אבא". (עמ' 156 לפרוטוקול, שורה 29)

20. המתלוננת תיארה באופן כללי, מעשים שחזרו על עצמם, ואשר כללו, כמפורט לעיל, מעשים מגונים, ולעיתים מעשי סדום ואינוס. יחד עם זאת, נחרתו בזכרונה מספר סיטואציות ספציפיות, אשר חרגו מן השגרה:

ג' העידה כי הנאשם היה בוחר מקומות מרוחקים ומבודדים. לפי עדותה, באחת ההזדמנויות, כאשר נפגשו ביער, נתקלו ברכב אחר, תקוע, ואז ביקש ממנה אביה ללכת ברגל לביתה של חברה, כדי שלא יראו יחדיו ביער. (כפי שתיארה בעדותה ובדו"ח ההצבעה, מדובר ביער הסמוך לשכונת מגורים).

בתשובה לשאלה מתי הייתה הפעם הראשונה, בה קיים איתה הנאשם יחסי מין מלאים, סיפרה ג' על ההזדמנות בה ניסה להחדיר את איבר מינו לאיבר מינה, בג'נין. לדבריה, חשה כאב והזיזה את הנאשם מעליה. כן הוסיפה כי הנאשם ניסה כבר קודם לכן להחדיר את איבר מינו, אך בפעם הזו חשה בכאב. (עמ' 173 לפרוטוקול).

21. באשר לתדירות המעשים, העידה ג', כי הנאשם ביצע בה את המעשים בכל פעם שהיו נפגשים. הנאשם נהג לאסוף אותה מביתה (היה צופר לה ממכוניתו והיא הייתה יורדת), ופעמים אחרות היה אוסף אותה מבית ספרה. (עמ' 156 לפרוטוקול, שורות 24-27).

לנאשם הייתה הזדמנות לבצע את המעשים

22. מתוך עדותה של ג' והעדויות התומכות ניתן ללמוד כי לנאשם הייתה הזדמנות לבצע את המעשים שכן נהג לאסוף את הג' ולקחת אותה עימו לנסיעות. באותן הזדמנויות שהו יחדיו ביחידות.

23. אמה של המתלוננת, הגב' ע', העידה כי הנאשם הקדיש לג' מזמנו ונהג לבלות עמה, יותר מאשר עם הילדים האחרים. היא סברה באותה עת כי מדובר בביטוי לאהבתו כלפי ג' כאב:

"ת. הוא כל הזמן רצה שתהיה איתו, הייתי מבקשת ממנו שהוא לוקח אותה ויוצא מהבית לקחת גם את הילדים הקטנים [...], לוקח אותה לבד.

ש. אוקי.

ת. כן לבד אז הוא היה אומר ילדים קטנים לא רוצה לקחת אותם, אני לוקח רק ג'." (עמ' 107 לפרוטוקול, שורות 10-19).

ע' אישרה את גרסת המתלוננת באשר לתדירות המפגשים בינה לבין הנאשם, וסיפרה כי הפגישות בין השניים התקיימו בתדירות שונה בין שבוע לשבוע, לעיתים פעם אחת, לעיתים פעמיים ולעיתים שלוש פעמים בשבוע (עמ' 107 לפרוטוקול, שורות 21-24). במרבית המקרים בהם הגיעה הנאשם לביתה, הוא הגיע על מנת לפגוש את הילדים, בזמן שע', לדבריה, לא הייתה נוכחת בבית, שכן עבדה באותן

שעות (עמ' 110 לפרוטוקול, שורות 21-30, עמ' 111 לפרוטוקול, שורות 1-9).

הנאשם אישר בעדותו כי נהג להסיע את ג' ברכבו, אם כי טען שלא לעיתים תכופות. הוא אישר גם כי לעיתים אסף אותה מבית הספר, אולם לטענתו, לא לקח אותה לנסיעות ארוכות. על כל פנים, אין חולק, שלנאשם הייתה הזדמנות להסיע את ג', כשהיו ביחידות, למקומות מבודדים כפי שטענה. יש לציין כי חלק מן המקומות המבודדים עליהם הצביעה ג' בדו"ח ההובלה, אינם מרוחקים מהעיר נצרת או נצרת עילית, ואף גובלים בבתי המגורים שלה, כלומר לטענתה, הנאשם לא הוביל אותה, לפחות בחלק מן המקרים, אם לא במרבית המקרים, למקומות מרוחקים.

24. ע' העידה בנוגע למצבה הרגשי של המתלוננת, כאשר שבה מהמפגשים עם הנאשם. היא העידה כי כשהייתה המתלוננת חוזרת הביתה הייתה יושבת ושותקת או נכנסת לחדרה וסוגרת את הדלת (עמ' 107 לפרוטוקול, שורות 27-28). היא חזרה על הדברים בחקירה הנגדית, כאשר נשאלה אם שמה לב למשהו לא בסדר בהתנהגות המתלוננת כאשר שבה מפגישות עם אביה:

"ת. תסתכל, אני הייתי דואגת כל הזמן למה היא כל כך שותקת מה הייתה איתך איפה הייתם? לא, הלכנו אצל הדוד שלי והיא נכנסת לחדר שלה אף פעם לא הייתה שמחה שחוזרת שצריכה לדבר היינו ישבנו אכלנו כמו הבנות בגיל שלה עושות כשהם שמחות . אז רק את הדבר הזה היא לא שמחה בחיים שלה." (עמ' 125 לפרוטוקול, שורות 23-26).

25. תיאורה זה של האם בנוגע לאופי מערכת היחסים בין המתלוננת לנאשם, כפי שהיא נחזתה להיות, כמו ראיות נוספות שיובאו בהמשך, מתיישב עם גרסת המתלוננת ומחזק את המשקל שיש להעניק לה, הן בנוגע לטיב הקשר והן באשר להשלכתם של המפגשים בין הנאשם לבתו, על מצבה הנפשי והרגשי, כפי שיפורט להלן.

ניסיונות ההתאבדות של המתלוננת:

26. אין מחלוקת כי ג' סבלה לאורך השנים מתנודות במצבי הרוח ומצבה הרגשי היה קשה. גרסת המאשימה קושרת את המצב הנפשי, בו הייתה נתונה ג' לחוויות הפגיעה המינית, למרות שהמתלוננת תיארה בפני אותם גורמים קשיים הנוגעים למערכת יחסיה עם אחיה ולא סיפרה על הפגיעה המינית. בעוד הנאשם סבור כי הרקע הוא אחר, ואיננו קשור למערכת היחסים האבהית שניהל עם המתלוננת.

27. על מצבה של המתלוננת וקשייה, שכללו מספר ניסיונות אובדניים, למדנו מפיה, בעדותה, מעדות אמה, וכן מתוך עדויותיהם של אנשי המקצוע, אליהם פנתה או הופנתה, והתיעוד הרפואי/ הטיפולי,

המתאר את תלונותיה והמאמצים לסייע לה.

28. המתלוננת העידה כי ניסתה לשים קץ לחייה מספר פעמים, באמצעות נטילת תרופות או חיתוך ורידים:

"הייתה לי עובדת סוציאלית, היו לי כמה ניסיונות התאבדות וכשהלכתי אחרי הניסיונות של ההתאבדות, הלכתי לרופא ועשה לי תפירה ביד, ושאל אותי על מה, לא סיפרתי לו. הוא שאל אותי למה ניסיתי להתאבד. הרופא מנצרת, רופא ילדים. אז שאל אותי למה? לא סיפרתי לו, אז שלח אותי וגם בבית הספר שלחו אותי לעובדת סוציאלית, כי היה לי עוד ניסיון התאבדות בשירותים, אז נפגשתי עם העו"ס, שאלה אותי כל הזמן וגם כל הזמן היא שואלת אותי ולא הייתי מספרת לה, תמיד הייתי אומרת לה שיש לי הורים דתיים ואחים קשים, אך הניסיון לא היה בגלל זה. הניסיון התאבדות תמיד היה בגלל מה שיש לי בפנים ואני שותקת ולא יכולה לדבר." (עמ' 156 לפרוטוקול, שורות 12-18)

29. כאמור, לדבריה, המתלוננת לא שיתפה את הגורמים שטיפלו בה בסיבות האמתיות לרצונה לשים קץ לחייה. היא הסבירה את רצונה להתאבד ואת שתיקתה בכמה טעמים: ראשית, אביה הורה לה לא לספר לאחרים, כדי לא להרוס את המשפחה.

שנית, במגזר בו היא חיה אסור לקיים יחסי מין לפני הנישואין, לכן חשה שאין לה מה להפסיד. **"אין דבר יותר גרוע מאבא שעושה סקס עם הבת שלו"** (עמ' 157 לפרוטוקול, שורות 14 - 15). בנוסף, היא חשה שישלחו אותה לפנימייה, כפי שהבהירה בעדותה.

בחלק מן הפעמים, גם אביה נלווה אליה, ולא יכולה הייתה לדבר באופן חופשי:

"שלחו אותי לפסיכולוג, אחרי שראו שיש לי שריטות בידיים, אז אבא בא איתי. הוא נכנס לפסיכולוג איתי גם, אז גם אי אפשר לדבר כשהוא שם. ש. כשהלכת לרופא הילדים, הלכת לבד? ת. הלכתי לבד. פעם נוספת שחתכתי את הידיים, גם אבא הלך איתי לבית החולים לתפירה." (עמ' 157 לפרוטוקול, שורות 16 - 23).

30. ניסיונות ההתאבדות של המתלוננת מתועדים, בין היתר, במסמכים הרפואיים, המתייחסים לאירועים משנת 2010 ו-2012:

(א) אירוע ממרץ 2010: ת/21 + ת/22 הן רשומה רפואית, בה מתועד רצף הטיפול אצל רופא המשפחה ד"ר יורם אופנהיימר וד"ר מוקלשי עסאם, מנהל המרפאה, (הוגש בהסכמה), לאחר

שהמתלוננת ג' הגיעה למרפאה ביום 22.3.2010, עם חתך באמת ידה ומסרה שיום קודם לכן נפלה בביתה על זכוכית ונחתכה. ג' שללה אפשרות של פגיעה עצמית.

כחודש לאחר מכן, ביום 23.4.2010, שוחחה עם רופא המשפחה פקידת סעד ממחלקת הרווחה בעירייה (עו"ס קובטי סלווה) ועדכנה אותו כי ייתכן שהחתך בו טיפל ב - 22.3.2010 הינו תולדה של ניסיון לפגיעה עצמית, וזאת לאחר ששוחחה עם ג', התרשמה מקיומה של מצוקה ורמזים לכוונות אובדניות. לעובדת הסוציאלית תיארה ג' מצוקה על רקע גילה והמצב בבית. בעצה אחת, סוכם כי ג' תזומן לפגישה עם פסיכולוג, אשר יעריך את מידת הסיכון העצמי ויבחן את הצורך בהתערבות פסיכיאטר.

בהמשך, נרשם כי היות וד"ר גיא לא צפוי להגיע למרפאה בזמן הקרוב, ולאחר שיחה נוספת עם עו"ס קובטי, נתבקשו ההורים, באמצעות עו"ס אמל ג'רג'ורה, להגיע למרפאה ולקבל הפניה לחדר המיון בבית חולים העמק, לקבלת ייעוץ פסיכיאטרי דחוף.

(ב) העובדת הסוציאלית, הגב' אמל ג'רג'ורה, נפגשה עם ג' בשנת 2010, לאחר שזו הופנתה אליה על ידי בית הספר בו למדה בעקבות כך שג' שיתפה את אחת החברות שלה כי ניסתה להתאבד. על פי הודעתה במשטרה, (נ/1), ג' דיווחה לה שהיא ניסתה לפגוע בעצמה בכל מיני דרכים, למשל על ידי בליעת 22 כדורים של סכרת, אך לא נזקקה לטיפול רפואי. במפגש אחר ג' הראתה לה סימן על ידה ואמרה שניסתה לפגוע בעצמה, "**כתוצאה מכל הלחצים שהיא חווה בבית**". לחצים מצד אמה ואחיה והגבולות הנוקשים שהם מציבים לה, המשפיעים עליה לרעה.

ג' סיפרה לה על תחושת דחיה מצד אביה, ועל כך שהוא מתייחס רק לילדיו מן האישה הראשונה ומזניח אותה ואת אחיה.

מן ההודעה עולה עוד, כי הגב' ג'רג'ורה לא שמעה בשום שלב מג' כי חוותה פגיעה מינית. לראשונה שמעה על כך מאמה של ג' ביום 27.11.13 כשהמתלוננת הייתה כבת 20. ע' ציינה בפניה, בנוסף, כי איננה מאמינה לג' שהתקיפה המינית החלה מאז הייתה ילדה קטנה, ואף מאשימה אותה שלא התנגדה, מאחר וידעה שמדובר במעשה אסור ולא נורמטיבי.

(ג) פגישות עם הפסיכיאטר ד"ר גיא שוסהיים (ת/17):

ד"ר שוסהיים פגש במתלוננת ג' ביום 28.4.2010 ביחידה לטיפול בילדים, נוער ומשפחה, בריאות הנפש, במרכז הרפואי "העמק".

על פי רישומיו ג' "הופנתה למיון על ידי הרופא המטפל ולבקשת עו"ס, בלווי ההורים, בשל רצף של מספר ניסיונות פגיעה עצמית בחודשיים האחרונים, הראשון בבליעת כדורי גלוקופאז' של אימה, ובעקבותיו בליעת חומר מלבין - האירוע נודע לחברתה ובביה"ס ודווח להורים לאחר שבוע ללא בדיקה רפואית. לפני כחודש חתכה עצמה בפרק כף היד ואחר כך פנתה אל הרופא".

הקשיים עליהם דיווחה בבדיקתה, קשורים, כמו בדיווח הקודם, להצבת גבולות נוקשים בתוך המשפחה, קושי בלימודים והיא אף ציינה כי יש לה קשר אינטרנטי עם בחור כבן 20, שהוריה איננה מרוצים ממנו.

ד"ר שוסהיים התרשם כי ניסיונותיה לפגיעה עצמית הינם בעלי אופי אימפולסיבי, אך עם מצוקה מתמשכת, בעיקר בשל הגבלות בעלות אופי חברתי מצד ההורים.

בפגישת מעקב, אליה הגיעה בלוויית הנאשם, תיארה נוקשות יתר של אחיה, המגבילים את תנועותיה. האב הוגדר כמגונן אך לא מעורב מספיק.

(ד) אירוע משנת 2012 - על פידו"ח חדר המיון מיום **3.9.12 (ת/20)**, ג' התקבלה בבית החולים עם חתכים ביד שמאל, טענה שנפלה על זכוכית, סירבה לערב עו"ס.

(ה) בשנת 2013 טופלה ג' במחלקה הפסיכיאטרית בבית החולים סורוקה בבאר שבע. שם דיווחה לרופא המטפל (ת/39 מיום 21.10.2013 שנערך על ידי הפסיכיאטר, ד"ר אלקטנאני עואד), היסטוריה פסיכיאטרית ועל אונס מבני משפחתה. המתלוננת מסרה כי איננה מעוניינת במעורבות משטרתית.

עוד דיווחה על ניסיונות אובדניים רבים בעברה, דרך בליעת כדורים, חתכים והרבה מחשבות חוזרות לפגוע בעצמה.

31. כפי שניתן ללמוד מן האמור, עד שנת 2013, חזרה המתלוננת וסיפרה בפני גורמים שטיפלו בה, על מצוקה שנבעה ממצבה בבית, כתוצאה מן הגבולות הנוקשים שהציבו לה אחיה, ולא סיפרה על כל פגיעה מינית. בעדותה, כאמור, הסבירה מדוע לא חשפה את מצוקתה האמיתית והסבירה כי אכן סבלה גם מגישתם המחמירה של אחיה, אך זו לא הייתה הסיבה בגללה ביצעה את הניסיונות האובדניים.

הפסקת הפגיעה המינית

32. ג' העידה כי הפגיעה המינית מצד אביה נפסקה כחודש או חודשיים עובר לעזיבתה את בית המשפחה

בנצרת, בתמיכתו של חבר בשם פאדי, עמו חלקה את סודה, לאחר שחש כי היחסים בין השניים אינם תקינים. (עמ' 156 לפרוטוקול, שורות 1-8). פאדי התקשה להאמין לדברים שסיפרה לו, עד ששמע שיחה שניהלה עם אביה בטלפון:

"ת. ... אז התקשרתי לאבא ואמרתי שלום, מה שלומך אבא אני רוצה לדבר איתך על משהו, שאני רוצה להפסיק את כל הדברים האלה זה עושה לי רע, לא עושה לי טוב, כל הדברים האלה, עושה לי רע מאוד וכואב והוא ביקש ממני טוב, הוא אמר לי טוב, לא נעשה יותר, רק עוד פעם אחת, אז אמרתי לו לא והייתי בוכה במשך השיחה וניתקתי לו. החבר שלי פאדי שמע את השיחה והאמין לי." (עמ' 160 לפרוטוקול, שורות 27-32).

33. המתלוננת העידה כי בשיחה זו היא השיבה לאביה כי איננה מסכימה להיפגש עימו פעם נוספת. בהמשך החליפה את מספר הטלפון שלה וברחה מן הבית.

חשיפת הפגיעה המינית בפני אחרים

34. בכל התקופה בה התרחשו המעשים, המתלוננת לא סיפרה על הפגיעה המינית לגורמים שביקשו לסייע לה במצוקתה. לפי עדותה, הנאשם נהג להזהיר אותה לבל תספר על אותם מעשים, כשהוא אומר לה כי בכך היא תגרום "להרס משפחה שלמה" (עמ' 155 לפרוטוקול, שורה 31). מתוך פחד, שתקה לטענתה, ולא שיתפה אחרים עד שברחה מן הבית בגיל 18.5 - 19 לערך.

היא חששה לספר על הדברים או לברוח מן הבית, גם מתוך פחד להישלח לפנימייה. לדבריה, ידעה כי במצבים דומים, בהם מצויות נערות במצוקה, הן נשלחות לפנימיות וחששה כי חשיפת הפרשה תביא לשליחתה לפנימייה. ג' העידה כי שמעה מפי ח', אז גיסתה, גרושתו של אחיה וג'די, כי עברה חוויות קשות בפנימייה בה שהתה וחששה כי היא תיאלץ לעבור חוויות דומות. על רקע חששה זה, הסבירה את העובדה כי היא עזבה את הבית רק לאחר סיום התיכון. בגיל 18.5 לערך ברח מהבית ועברה לגור בבאר שבע עם ח', גרושתו של אחיה.

35. היחידה, אותה שיתפה בדברים, כבר מהיותה בגיל 13 היא גיסתה ח', (שלא העידה בפנינו, ולכך אתייחס בהמשך), תוך שח' הבטיחה לה שלא תספר על כך לאחרים. (עמ' 157 לפרוטוקול, שורות 25-26).

36. את אימה שיתפה המתלוננת במתרחש רק לפני שברחה מן הבית. היא העידה כי בתחילה אימה לא האמינה לדברים. רק לאחר שנשבעה על הקוראן האמינה לה האם. (עמ' 157 לפרוטוקול, שורות 27-28).

ג' גם הנסיבות את הנסיבות בהן החליטה לשתף את האם בסודה. הדבר ארע בעקבות בריחתה של ח' מן הבית והטענות שהעלתה ביחס למעשים שעשה בה הנאשם:

"ת. איך סיפרתי לאמא, זה היה כך. כשברחה ח', היא התקשרה לאחי ואמרה לו אני שכבתי עם אבא שלך, אז הוא אמר לה שהיא שקרנית, ושאמא התחילה לדבר, היא הייתה חברה הכי קרובה, אין לי חוץ ממנה. הם אמרו שח' שקרנית והיא הייתה מאוד קרובה אלי והחלו לזרוק עליה מילים ואז אף אחד לא ידע על הסיפור שלי, ואז החלטתי לבוא ולומר לאמא, זה לא שקר והיא מדברת אמת, כי זה קרה איתי לפני שקרה איתה. ואני אמרתי לח' אל תבקרי אותי, אל תגידי לו שיבוא לאסוף אותך מהעבודה, לא לתת לו דרך, כי הוא הכניס לה לראש שאני שקרנית ובסוף יצא על הגוף שלה שאני לא שקרנית, כי הוא עשה את זה גם איתה אבל היא לא רוצה לבוא להעיד. אפילו לא לחקירות הגיעה." (עמ' 158 לפרוטוקול, שורות 6-12).

37. לאחר שברחה מביתה, חודשים ספורים אחרי שהמעשים פסקו, ובהיותה בבאר שבע, סיפרה ג' על הפגיעה המינית מצד אביה, לאנשים נוספים:

א. ג' העידה כי סיפרה על הפגיעה המינית במשפחה לפסיכולוג שפגש אותה בבית החולים בבאר שבע, לשם הגיעה לאחר מקרה אונס נוסף:

"ת. כן. הייתי בב"ח באר שבע, היה לי חום גבוה מאוד ואז גיליתי שאני בהריון, ההיריון הזה היה מאונס, הייתי גרה ברחוב ובא משהו רצה לעזור לי, אמרתי כן, אני אלך, אשב בבית ולא אשאר ברחוב, הלכתי ואנס אותי ונכנסתי להיריון. האיש הזה אנס אותי, זה היה בבאר שבע. הביאו לי עובדת סוציאלית ושלחה אותי לפסיכולוג, שם אמרתי לו איך זה קרה והתחלתי לספר לו על אבא, סיפרתי לו על האונס וגם על מה שקרה עם אבא, הוא כתב ואישר לי לעשות הפלה, וביקש ממני לחזור, אך לא חזרתי אליו לטיפול נוסף." (עמ' 158 לפרוטוקול, שורות 13-19).

לתמיכה בעדות זו, הובאה עדותו של הפסיכיאטר ד"ר אלקטנאני עואד והתיעוד הרפואי של הבדיקה (ת/39 מיום 21.10.13), המאשרים את הגרסה, כי בעת הבדיקה, סיפרה ג' לרופא הפסיכיאטר שבדק אותה, כי סבלה מגילוי עריות והיו לה ניסיונות אובדניים בעברה (עמ' 44 לפרוטוקול). ג' לא פרטה מאיזו דמות נפגעה. היא גם הצהירה שאיננה מעוניינת במעורבות של גורמי רווחה או משטרה.

ב. אדם נוסף לו סיפרה כי נאנסה על ידי אביה, היה בחור בשם אמיר אלחמאדאת (**להלן: "אמיר"**), אותו הכירה באמצעות ח', עמה התגוררה המתלוננת בבאר שבע. לפי עדותה, זמן קצר לאחר שהגיעה לבאר שבע, פגשה את אמיר, ולאחר שזה שאל אותה מדוע אינה מתגוררת אצל ההורים, החלה ביניהם שיחה קצרה, במהלכה סיפרה לו כי אביה אנס אותה, מבלי לפרט.

אמיר אישר את הדברים בעדותו (עמ' 185 לפרוטוקול), (לאחר שהוצא צו הבאה לשם זימונו). הוא סיפר כי ראה שג' בוכה ונמצאת בדיכאון וכששאל אותה מה הסיבה לכך סיפרה לו שאביה אנס אותה. אמיר הסביר כי המתלוננת לא פרטה, אך במהלך התקופה שבה היו בידידות, היו לה מידי פעם מצבים שבהם הייתה בוכה ואז סיפרה לו על מספר מקרים שבהם הנאשם אנס אותה בבית מלון באחת הערים בשטחים, ביער כלשהו (כשהרכב התקלקל), ובאיזור טבריה. היא גם סיפרה לו שהפגיעה מינית החלה כשהייתה קטנה מאד, כבת שבע ונפסקה סמוך לפני שברחה מן הבית.

בחקירתו הנגדית, הסביר אמיר, כי הוא הגיע עם בן דודו לאסוף את ג' מן התחנה המרכזית, כשהגיעה לבאר שבע. בזמן שהמתינו שניהם לבד בפארק, במשך כשעה, (בן הדוד הלך למוסך וח' עדין הייתה בעבודה), התפתחה שיחה, שבמהלכה שאל אותה מה קרה לה, כשהבחין שהיא בוכה ונסערת, ובאותה הזדמנות כבר סיפרה לו כי אביה אנס אותה.

ג. כאמור, מנצרת ברחה ג' לבאר שבע. לאחר אירוע האונס בבאר שבע עזבה לכפר ראמה, שם פגשה את בן כיתתה, כ.ז. (**להלן: "כ.ז."**). ג' סיפרה, כי שהתה בכפר ראמה כחמישה ימים, עד שנמצא לה מקום להתגורר. במהלכם סיפרה לכ.ז. כי אביה "התעסק עמה מינית" ולכן עזבה את הבית (עמ' 159 לפרוטוקול, שורות 1-5).

כ.ז. נחקר במשטרה (ת/44), טען כי ג' סיפרה לו שאביה מתעלל בה, מכה אותה, מעליב ומגרש אותה מן הבית. כ.ז. לא זכר האם ג' סיפרה לו שאביה אנס אותה, והוסיף כי יתכן וכן.

כ.ז. זומן להעיד כעד תביעה אולם הביע את חוסר רצונו להגיע, התייצב לאחר שהוצא כנגדו צו הבאה ולאחר שהמאשימה ויתרה על העדותו, הוא העיד כעד הגנה. בניגוד לדברים שמסר במשטרה, העיד כ.ז., כי ג' סיפרה לו שאביה ואחיה, נוקטים כנגדה באלימות ושלל בהחלטיות את האפשרות שהזכירה התעללות מינית כלשהיא.

בחקירתו הנגדית הדגיש כי לו הייתה אומרת לו דבר כזה היה זוכר.

פרט לכך שסירב להגיע לבית המשפט כאשר זומן על ידי המאשימה והסביר מפורשות שאיננו רוצה

להעיד, העד הביע באופן ברור את חוסר שביעות רצונו מן העובדה שהמתלוננת ערבה אותו בנושא והוא נזקק להגיע למשטרה ולבית המשפט. לטענתו, בעבר היו ידידים, אך הקשר ניתק, מאחר והוא לא אהב את העובדה שהיא מבקשת ממנו עזרה ומסתמכת עליו:

- "ש: אוקיי. ולמה הפסקתם להיות חברים?**
ת: אני יודע, אני יש לי עבודה שלי, יש לי החיים שלי, אני לא רוצה לעזור לאף אחד. היא היתה כל הזמן מבקשת, תחפש לי עבודה, אם יש לך 300 שקל, אני רוצה כסף, אני רוצה זה,
ש: וזה הציק לך.
ת: זה, לא, אני לא רוצה כאלה חברים.
ש: לא רוצה כאלה חברים. זה הציק לך, זה הפריע לך וגם הציק לך שהיית צריך לבוא למשטרה.
ת: מה הציק,
ש: זה הפריע לך, זה שהיא נתלית עליך.
ת: כן, כן. הפריע.
ש: אוקיי. וגם הפריע לך לבוא למשטרה, זה לא מצא חן בעיניך לבוא למשטרה.
ת: כן, בשביל מה כאילו אני לבוא? אני לא אח שלה ולא קרוב למשפחה שלה. אני לא יודע על המשפחה שלה בכלל.
ש: אתה לא רוצה להיות חלק מהעניין הזה.
ת: לא רוצה.
ש: לא רוצה להיכנס לסיפור הזה.
ת: בטח.
ש: ובטח גם לא רצית גם לבוא היום.
ת: היום? היום לא,
ש: היום לא היתה לך ברירה.
ת: פעם שניה אמרתי אני חייב לבוא.
ש: אבל אתה, אם באמת היתה לך בחירה לא היית בא לפה
ת: לא בא". (עמ' 200 לפרוטוקול).

(ד) לפי עדויותיהם של ג' ושל כ.ז, בזמן ששהתה בראמה, סידר לה כ.ז עבודה בכרמיאל, כמלצרית בבית קפה. כך הכירה אדם בשם אבנר, שהפנה אותה ל"עמותת ייד". ג' העידה כי בעמותה פגשה בחור בשם שמוליק, אשר קישר בינה לבין עורך דין, שהציע לה להגיש תלונה במשטרה, אך לדבריה, באותה עת חשה שאינה מסוגלת להתמודד עם הכרוך בהגשת תלונה. בהמשך הפנה אותה שמוליק לעובדת סוציאלית במחלקת הרווחה בכרמיאל. המתלוננת נפגשה עם העובדת הסוציאלית (הגב' עו"ס עליזה אלמוזלינו), וסיפרה לה את שארע לה. לטענתה, אותה

עובדת סוציאלית סירבה לקבל אותה לטיפול, כל עוד כתובתה הרשומה אינה בכרמיאל (עמ' 159 לפרוטוקול, שורות 8-14).

בעדותה אישרה הגב' אלמוזלינו כי בסוף שנת 2014 נפגשה עם המתלוננת, אשר הגיעה לפגישה מלווה בבחור בשם שמוליק מעמותת "ידיד". לפי עדותה, וכפי העולה מתוך ת/41, המסמך שנערך על ידה והמתעד את תוכן הפגישה שקיימה עם ג', המתלוננת נפגשה עימה פעם אחת בלבד, לצורך מציאת מקום מגורים. במהלך הפגישה החלה אט אט לספר לה את הרקע ממנו היא מגיעה. ג' סיפרה כי ברחא מהבית כשהיא בת 19 וזאת לאחר שעברה אונס על ידי אביה. מפי המתלוננת נרשם בראשי פרקים, תוכן השיחה, שכלל תיאור הטרדה מינית שהחלה כבר בגיל 7, כאשר בגיל 12 החל האב לקיים עמה יחסי מין. ג' הסתירה את המעשים במשך כ- 12 שנים. לאחר מכן סיפרה לה המתלוננת את דבר האונס שעברה בבאר שבע. המתלוננת דיווחה לעדה כי היא חווה תחושות אובדניות וכן תיארה לה כיצד היא חווה מצב של פיצול זהויות (עמ' 99 לפרוטוקול, שורות 8-9). העדה אישרה את עדות המתלוננת, כי לא יכולה הייתה לסייע לה, כיוון שלא היתה תושבת כרמיאל.

38. בעדותה סיפרה המתלוננת כי את סודה חלקה גם עם דודה, אחיו של הנאשם, מר ר.ט. **(להלן: "ר.ר.")**. וזאת עוד שהייתה כבת 13. המתלוננת העידה כי בתקופה בה התגוררה בבאר שבע, ביקרה את ר. בביתו בתקופת הרמדאן, ר. הציע לה להתגורר בביתו, אך בתנאי שתתנהג בהתאם לגבולות שהציב לה והיא סירבה (עמ' 159 לפרוטוקול, שורות 21-24).

39. בעדותו מסר ר. כי שמע לראשונה על הטענה שג' נפגעה מאביה רק לאחר שברחה מן בית. ר., אדם דתי ומאמין, העיד כי הזמין את המתלוננת להתארח בביתו ברמדאן בשנת 2014, מאחר וביקש לערוך סולחה בינה לבין אמה ואחיה, על רקע ההתנגדות של אלה לעזיבתה את הבית והתלונה שהוגשה כנגדם, כאשר ביקשו להשיב אותה הביתה, בניגוד לרצונה. הוא העיד, כי במהלך השיחה ביניהם חשפה בפניו המתלוננת כי אבא שלה תקף אותה מינית, אבל הוא לא היה מעוניין לשמוע ממנה את פרטי התלונה. העד הוסיף כי אמר לג' שאם יש לה תלונה כזו, שתפנה לרשויות.

עוד סיפר כי המתלוננת סיפרה לו גם על פגיעה מינית מצד בן משפחה אחר, בעת שהייתה כבת שש וטענה כי הוריה ידעו על כך אך לא עשו דבר:

"ש. איזה סוג של תקיפה ? תקף אותה ,

ת. תקיפה מינית היא התחילה לספר לי וכשהיא התחילה להיכנס לפרטים אז אני עצרתי אותה כי זה קשה לשמוע את זה. קשה מאוד. ואפילו בתקופה שהיא אמרה לי שזה התחיל שהיא הייתה קטנה אני לא יודע, אז, והייתה לי שאלה כזאתי העזתי לשאול אותה אם הוא היחידי או היה מישהו אחר אז היא גם סיפרה לי על דוד שלה כאילו אח של אימא שלה או בן אחותה של אימא שלה משהו כזה בן דודה שלה שהייתה בגיל 6 גם תקף אותה .

עמוד 20

ש. זה היה בעקבות שאלה שלך?

ת. כן בעקבות שאלה שלי ושאלתי אותה למה לא סיפרת למה לא אמרת וזה? אז אמרה לי אבא שלי ואימא שלי ידעו אבל הם העדיפו לא לדבר לשמור על הכבוד שלי וזה וזה" (עמ' 133 לפרוטוקול, ש' 30 - 2, עמ' 134, שורות 1-3).

העד אישר, כי התנה את עזרתו לג', בכך שתסכים להתנהג על פי כללי המסורת ולא תצא מן הבית, ללא רשותו. לכך לא הסכימה ולכן לא הגיעה להתגורר בביתו.

40. כפי שניתן ללמוד מן האמור לעיל, מספר גורמים, לרבות גורמים אובייקטיביים, מאשרים כי המתלוננת חשפה את דבר הפגיעה המינית שחוותה מצד אביה, סמוך לאחר שברחה מן הבית וחשפה אותם בפני אמה. כל זאת בשלב שבו עדין לא הייתה מעוניינת להתלונן במשטרה ודחתה הצעות של אותם גורמים להתלונן במשטרה.

התרשמתי כי כ.ז לא היה מעוניין להיות מעורב בכל דרך בפרשה, ולכן מזער כבר במשטרה את חומרת הדברים שמסרה לו המתלוננת. אינני רואה כל סיבה מדוע תספר ג' כי שיתפה אותו במה שקרה לה, אם לא עשתה כן, כאשר יש עדויות נוספות, לגבי מועדים קודמים ומאוחרים יותר, בהם סיפרה את הדברים לאחרים. יתרה מכך, גם אם ג' לא סיפרה לכ.ז על הפגיעה המינית, אך סברה כי כן פרטה בפניו בחמשת הימים בהם נפגשו את הסיבה למצוקתה, והוברר כי לא כך היה, אין בכך כדי להשליך על מידת מהימנותה, בשים לב לכלל הראיות.

כך גם אינני סבורה כי עדותו של ר., האח, אשר העיד כי שמע לראשונה על הפגיעה בעת שהמתלוננת בגרה, פוגעת במהימנות גרסתה. העד הבהיר כי לא היה מעוניין לשמוע ולדעת מה בדיוק מייחסת ג' לאחיו. לעמדתו, ג' נהגה בצורה מתירנית וחופשית, שאיננה תואמת את המסורת (נ/3) ולכן אין לקבל את דבריה.

גם במשטרה (ת/3), ניסה העד בתחילה להימנע מלספר על הדברים ששמע מאת ג' לאחר שבגרה. הוא סיפר (בשורות 19 - 21) על עניינים אחרים שעלו בשיחה עימה, ורק לאחר שעומת עם טענתה כי שיתפה אותו, אישר כי העלתה את הטענה לגבי הפגיעה המינית מצד אביה.

על השאלה האם סיפרה לו שנים קודם לכן על הפגיעה, השיב כי איננו זוכר, אך לא שלל זאת מכל וכל (שורה 31).

עיתוי הגשת התלונה:

41. כמתואר לעיל, המתלוננת לא מיהרה לפנות למשטרה, לאחר שברחה מן הבית וגם לאחר ששיתפה בני משפחה וחברים בפגיעה המינית. את הסיבה להחלטתה להגיש תלונה הסבירה ברצונה לגונן על

אחותה, לאחר שנודע לה כי אביה פוגע גם בה.

42. לפי עדותה של ג' באחד מביקוריה אצל אמה ואחיה בנצרת סיפרה לה אחותה הקטנה י' כי הנאשם ביצע גם בה מעשים מיניים:

"היא סיפרה לי משהו שלא ציפיתי לו, זה ממש כאב לי, אני יכולתי לסבול אבל היא מה אשמתה, אפילו שגם אני לא אשמה, אבל למה (העדה בוכה).

ש. מה היא סיפרה לך.

ת. היא אמרה לי שהוא נגע לה בחזה וביקש ממנה לנשק אותו והיא אמרה שהיא לא יודעת והוא אמר לה שתנסה לנשק אותו בפה." (עמ' 160 לפרוטוקול, שורות 10-5).

43. י', חיזקה את הדברים בעדותה, כאשר העידה כי סיפרה לאחותה על המעשה, זמן לא רב לפני מסירת העדות. (עמ' 141 לפרוטוקול). י' הסבירה כי שמעה את אמה ואת ג' מדברות על התנהגות האב כלפי ג' ואז שיתפה את ג' בכך שאביה פגע גם בה (עמ' 146 לפרוטוקול).

44. בסיכומיו, מבקש הסנגור לדחות גרסה זו. ראשית, משום שלפי עדותה של ג' חלפו כחודשיים מאז סיפרה לה י' על הפגיעה שחוותה ועד שהתלוננה במשטרה. לעמדתו, הדבר מוכיח שלא עשתה זו מתוך אכפתיות ודאגה לאחותה, שאז הייתה ממהרת להתלונן.

אינני מקבלת עמדה זו. ג' הסבירה כי לקח לה זמן "לסדר את הראש" עד שהחליטה להתלונן. מתוך עדותה של ג' והתנהגותה עד הגשת התלונה, ניכר כי לא הייתה מעוניינת, בתחילה, לערב את המשטרה, וההחלטה שקיבלה לחשוף בפני הרשויות את חוויותיה ולהתעמת מול אביה, לא הייתה קלה עבורה. יתרה מכך, הפגיעה עליה סיפרה י' לא הייתה "טריה", כלומר לא נשקפה לה סכנה מידית, שחייבה למהר למשטרה כדי להצילה. ג' דאגה לעתידה ולגורלה של י' וחששה כי אם לא תפסיק את המעשים, תחווה י' עם השנים את אותן חוויות שהיא עברה מצד אביה.

עוד טוען הסנגור, כי העובדה שג' לא לקחה איתה את י' ולא סיפרה למשטרה כבר בתחילה כי י' נפגעה גם היא מאביה, מלמדת היא כי מדובר בהסבר שיקרי. גם טיעון זה אינני יכולה לקבל. ג' הגיעה להחלטה לחשוף את המעשים שבוצעו בה. בשלב ראשון, לא הייתה מעוניינת שי', בגילה הצעיר, תהיה חלק מהחקירה ולשם הפסקת המעשים לא היה גם צורך שהמעשים שבוצעו בי' יחקרו אף הם.

ג' הסבירה כי הגיעה למשטרה כדי לדבר על עצמה בלבד. **"אני לא צריכה להתלונן עליה. היא יכולה להגיד על עצמה. אני אמרתי על עצמי ותוך כדי ששאלו וחקרו, הגיעו לחקירה הזו של י'" (עמ' 172**

לפרוטוקול). בהמשך הסבירה כי החוקרים שאלו אותה למי סיפרה וכיוצ"ב וכך עלה שמה של י' והפגיעה בה. לו רצתה להעצים מלכתחילה את ההאשמות ולחזק את גרסתה, הייתה ג' מספרת למשטרה על י' ומגיסת אותה להתלונן. העובדה שלא נהגה כך רק מלמדת כי חשבה גם על טובתה של י' ולא סברה שיש צורך לצרף גם את סיפורה לתלונה שהגישה בטענה למעשים החמורים שביצע בה הנאשם.

45. מכלל הראיות, ניתן ללמוד, כי ג' הגיעה להחלטה בנוגע להגשת התלונה לאחר שנודע לה על הפגיעה באחותה הצעירה, אולם לא ניתן לשלול גם את האפשרות, שמדובר בחלק מתהליך שעברה המתלוננת, לאחר שהתרחקה מנצרת, ניתקה קשר עם הנאשם, והחלה לחשוף בפני סביבתה, את שהסתירה במשך שנים. בנסיבות אלה, העובדה שהתלוננה במשטרה, כחודשיים לאחר שנודע לה על הפגיעה בי', ודאי אין בה כדי לפגוע במהימנות ההסברים שנתנה באשר לעיתוי הגשתה של התלונה.

השיחות המבוקרות

46. חיזוק משמעותי לגרסת המתלוננת ניתן למצוא בתוכן שיחות הטלפון המבוקרות שנערכו בינה לבין הנאשם במסגרת פעולות החקירה. בשיחות הטלפון, שנערכו בימים 17.6.2015 ו- 18.6.2015 (ת/27 והתמלול - ת/3) נשמעת המתלוננת כאשר היא מטיחה בנאשם שוב ושוב האשמות חמורות בדבר מעשי האונס שביצע בה כנערה. את שיחת הטלפון מיום 17.6.2015 פתחה ג' כאשר היא מתלוננת על מצבה הנפשי הרעוע ומבקשת לפגוש בו. במשך כ- 20 דקות הטיחה המתלוננת בנאשם דברים קשים, אודות הפגיעות שביצע בה. כך, למשל:

ג': אבא אתה פגעת בי המון, פגעת בי ומי שפגע בי....
יכול לתקן את המצב הנפשי שאני נמצאת בו.

הנאשם: מה את רוצה?
ג': מה שעשית לי, זה לא פשוט אבא.

הנאשם: מה את רוצה שאני אעשה לך?
ג': זה לא פשוט בשבילי שהיית מתקרב אליי ושוכב איתי
זה לא פשוט בכלל אבא, זה כואב לי מאוד וזה פוגע בי
מאוד ועכשיו המצב הנפשי שלי חרא עד הסוף, אני
אומרת לך חרא.

הנאשם: כן
ג': אני עייפה, עייפה.

הנאשם: כן
ג': אני רוצה להרגיש טוב... איך אני ארגיש טוב, איך
אני אשכח?

הנאשם: תגידי לי מה יגרום לך להרגיש טוב יותר, תגידי לי.
ג': איך אני אשכח, איך אני אשכח את כל מה שעשית

לי? תעזור לי, אני לא יודעת למי לפנות, לכל אדם
שסיפרתי אני הרגשתי שזה לא עוזר לא עוזר, כנראה
אתה היחידי שיכול להוציא אותי מהמצב הזה.

הנאשם: טוב, בואי, אני רוצה לראות אותך."
(עמ' 3, שורות 7-30).

ועוד:

"ג': בגלל שאתה רצית ליהנות על החשבון שלי נכון?

הנאשם: בואי נשב ביחד ונדבר.

ג': על חשבון הגוף שלי על חשבון הגוף שלי אתה
רצית ליהנות ואני צריכה להקשיב לך.

הנאשם: אי אפשר לדבר בטלפון בואי ונדבר ביחד, מתי

את רוצה שאני אראה אותך? מתי אני אראה
אותך?"

(עמ' 4 שורות 3 - 9).

וכן:

"ג': לא רוצה אותם סיפורים

הנאשם: אין דבר כזה, לא... אנחנו בימים... ורמזן וזה
חראם.

ג': אתה היית שוכב איתי עכשיו, זה משנה לך? גם
ברמזן היית שוכב איתי.

הנאשם: ... מיום ליום זה שונה.

ג': זאת אומרת אתה השתנת?

הנאשם: כל העולם השתנה, כל העולם השתנה, בואי נשב ונדבר ונשים
ניקוד כמו שאומרים".

(עמ' 7, שורות 34-39 וממשיך בעמ' 8, שורות 1-3).

ובהמשך:

"ג': ... מה יש אסון יותר גדול מזה שאבא שוכב עם הבת שלו ואחר

כך אומר לה לך תחליפי חולצה, מה יש יותר מזה? איך אני

אמורה להקשיב לך? איך אתה רוצה שאני אקשיב לך?

הנאשם: טוב, בסדר, אנחנו כל הזמן מדברים על העבר, בואי נשב

ביחד ונדבר". (עמ' 9, שורות 24-29).

אלה הן רק דוגמאות הממחישות, כי הנאשם לא זאת בלבד שלא מחה על האשמות אלא קשר
עצמו למעשים המיוחסים לו, שאל כיצד יוכל לעזור לג' להתגבר על הקשיים שהביעה בפניו,
כתוצאה מהתנהגותו, וטען כי השתנה.

47. ניתן היה לשער כי אדם חף מפשע השומע דברים אלה, יזדעק ויכחיש באופן נחרץ את המעשים הקשים בהם מאשימה אותו בתו. ואולם, לאורך השיחות כולן, נשמע הנאשם כמי שמנסה לפייס ולהרגיע את המתלוננת, לשכנעה כי "אינו אותו האדם שהיה" ולהסיט את נושא השיחה ("ספרי לי בדיחה" עמ' 26 שורות 9 ו-11)). הנאשם חוזר ומפציר במתלוננת לשים את העבר מאחוריה: **"אני אומר לך, תחיי חיים חדשים, תעזבי אותך מהעבר, תעזבי אותך מהעבר, העבר זהו, מת, שכחנו אותו, קברנו אותו"**. (עמ' 30, שורות 29-30).

משנאמרים הדברים בתגובה להאשמות שהטיחה המתלוננת בנאשם, הרי ניתן להסיק מהם כי הנאשם מבקש מג' לשים מאחור את מסכת המעשים שביצע בה ואת הסבל שגרם לה ולפתוח דף חדש, שבו תתנהל ביניהם מערכת התואמת יחסי אב ובת, וזאת מבלי שהוא מתקומם כנגדה, על כך שהיא מאשימה אותו בביצוע מעשים חמורים, שלא ביצע.

48. עוד מאותן שיחות עולה כי המתלוננת ביקשה לתאם מקום מפגש עם הנאשם, כשהיא מכוונת למקום בו טענה כי אנס אותה:

"ג':	תקשיב, אתה יודע איפה בעבר היינו יושבים?
הנאשם:	איפה?
ג':	קוראים לזה, איפה מקדונלדס איפה נצרת עילית...
...	
ג':	איפה שכל הזמן היית לוקח אותי לשם כשהיינו הולכים ועושים שם דברים.
הנאשם:	כן, כן.
ג':	כשהיית שוכב איתי.
הנאשם:	כן.
ג':	אתה מבין?
הנאשם:	כן."

(עמ' 5 שורות 32-39 והמשך בעמ' 6, שורות 1-12).

49. במפגש יזום בין המתלוננת לנאשם, שנערך אף הוא במסגרת תרגילי החקירה הטיחה המתלוננת בנאשם דברים קשים. חילופי הדברים בין השניים, כמו במהלך שיחות הטלפון מחזקים את גרסת המתלוננת, ומלמדים כי תגובותיו של הנאשם כלפי האשמות אלה, אינם תואמים אדם שכנגדו נרקמה עלילה:

"ג': [...] אפילו בגלל שאתה יש לך תאוה,
"לא משנה הדמעות של הבת שלי הכי
חשוב אני אגמור".

הנאשם: לא
ג': לא
הנאשם: את מקבלת את זה ככה
ג': אני מקבלת את זה ככה, אני שאלתי
אותך לפני זמן קצר, אמרת לי "כן, אני
הייתי רואה את הדמעות שלך".
הנאשם: הייתי רואה את הדמעות שלך, כן"
(עמ' 3, שורות 17-25).

גם במהלך הפגישה הזו, מציע הנאשם לג' לפתוח דף חדש ולשכוח את העבר. כל זאת בתגובה לטענותיה על כך שהרס לה החיים בהתנהגותו. בתגובה למצוקה שחושפת בפניו המתלוננת (חולמת על המעשים בלילות), מעיר לה הנאשם כי היא מרגישה כאילו היא מקופחת וזו הטעות ומציע לה "להתאפק על זה" (עמ' 4 לתמליל). בהמשך קושר עצמו למעשים כשהוא מביע צער על מה שקרה:

"הנאשם: אמא שלך... אנחנו אין לנו בעיה... אבל אמא שלך היא
הסיבה הראשית היא הרסה את כל האחים שלך.
ג': סיבה ראשית שאתה תשכב איתי?
הנאשם: תעזבי אותך מזה... תשכחי את השפה הזו.
ג': כי זה מה שקרה, מה השפה אנחנו הגענו ואמרנו
שאנחנו רוצים לדבר.
הנאשם: תשימי לב כמה פעמים חזרת על זה מאז שהגענו?
ג': כי אתה (מילה לא ברורה)...
הנאשם: אני אומר לך שהיה טעות...
ג': אתה לא רוצה להגיד לי מצטער, אתה לא רוצה להגיד
לי, אבא, אני עשיתי איתך אחד, שתיים שלוש ואני
מצטער איתך על מה שעשיתי איתך, לא רוצה.
הנאשם: למה לא רוצה, אני אומר (משפט לא ברור) בכלל, אני
אומר...
ג': אז אתה תחזור לשכב איתי, ואתה תחזור ללטף
אותי

הנאשם: שום דבר". (שורות 5 עד 23 בעמ' 5 לפגישה).

50. נכונותה של ג' ליזום או להשתתף בתרגיל חקירה, כאמור, מתיישבת יותר עם תלונת אמת. סביר להניח כי לו היה מדובר בעלילת שווא של הבת כגד אביה, כפי שטוען הנאשם, הייתה ג' נמנעת מתרגיל כזה, שהתפתחות בו איננה ידועה מראש ותגובות הנאשם, אל מול ההאשמות "חסרות הבסיס", היו עלולות לפעול לחובתה, לו אכן הייתה מטיחה בו האשמות כאלה שאין מאחוריהן דבר.

51. בחקירתו הראשונה במשטרה (5/ת) מיום 23.6.15, סמוך לאחר המפגש היזום, השיב הנאשם כי הוא מופתע מן ההאשמות, וזאת למרות ששמע מאת המתלוננת במהלך מספר השיחות המוקלטות, כי היא מטיחה בו באופן מפורש, ובמילים, שאף הוא העיר כי הן בוטות מידי, מה לדבריה, ביצע בה. הוא אף טען כי לא שמע ממנה מעולם האשמה כזו (עמ' 4 להודעה).

52. בחקירתו במשטרה מיום 7.7.2015 (4/ת) נשאל הנאשם אודות תוכן שתי שיחות הטלפון שקיים עם המתלוננת כחודש לפני מעצרו. הנאשם מסר כי בשיחות אלה התלוננה בפניו המתלוננת אודות מצבה הנפשי הקשה וביקשה את עזרתו. הנאשם סיפר כי שוחחו ביניהם על קשריה של ג' עם חברים, מבלי לפרט כי כבר במהלך שיחות אלה הטיחה בו את דבר הפגיעה המינית. רק כשנשאל מפורשות על כך אישר הנאשם כי **"אולי מתוך דיבור הזכירה כמה מילים שאני עשיתי לה דברים"**, אך הכחיש כי כמעט כל השיחה נסובה סביב המעשים שביצע בה, לטענתה, שב וציין כי מדובר היה ב"שיחה רגילה". (עמוד 6 להודעה, שורה 150). גם בהמשך המשיך להכחיש שהנושא העיקרי בשיחה היה האשמותיה של ג' ביחס למעשיו:

ש: כאשר ג' ביקשה ממך להיפגש לפני שבוע מהמעצר שלך,
האם אמרה לך גם שאתה שכבת איתה ושהיית נוהג לאסוף
אותה לכל מיני מקומות ושם לשכב עימה?

ת: לא דיברנו על זה

ש: אז על מה דיברתם אז?

ת: רק על המצב הנפשי ושאל אחד לא מקבל אותה ושהיא
הלכה לפסיכיאטר". (עמ' 6 להודעה).

53. במהלך אותה חקירה סירב הנאשם להאזין לשיחות הטלפון שהוקלטו. הנאשם טען, כי המתלוננת "הכניסה לו דברים בפה", "ענתה לעצמה" ועוד הוסיף כי אמר לה שהדברים שהיא אומרת הם "הזיות וסתם דיבורים" (עמ' 6 לחקירה, שורות 172-176), על אף שלא כך היו פני הדברים בשיחה.

54. בעדותו בבית המשפט טען הנאשם, לראשונה, כי תשובותיו למתלוננת בשיחות המוקלטות אינן רלבנטיות ואין לזקוף אותן לחובתו, שכן אלה תשובות סתמיות שניתנו על ידו מבלי ששמע היטב מה אמרה, וזאת מאחר והוא סובל מבעיה בשמיעה. עוד טען כי התייחס בביטול לדבריה של ג', שלטענתו הטרידה אותו באותה תקופה עם האשמות שונות. על טענה זו חזר אף בסיכומיו.

וכך העיד:

"עו"ד פארס: אז, תבהיר לבית המשפט מה היה

המצב שלך בהקלטה שעשתה לך ג' ותוכן
הדברים שהיית שומע אותם.

העד, מר ט.: לא כל כך הייתי שומע טוב, היה מטושטש

לפעמים, לא הייתי שומע טוב. לא הייתי שומע טוב ולאחרונה אני כבר נמאס לי ממנה משום שהיא היתה מנבלת את הפה והרבה דברים, היתה מקללת אותי לפעמים, "יזיינו אותך" וזה, ודברים אחרים גם, הייתי לפעמים רואה את המספר שלה, סוגר. לא, לא עונה.

ש: או.קיי, אז יכול להיות שיש בחומר של

ההקלטה, יש דברים שהם נאמרו והם תומללו, אבל אתה לא הבנת אותם?

ת: יכול להיות, כן. כן, בהרבה מקרים.

הרבה מקרים.

ש: אז היו תשובות, היו תשובות שלך

שהיית משיב אותן על שאלות רק בשביל להמשיך את השיחה? זה המצב שהיה?

ת: כן, כן. " (עמ' 218 לפרוטוקול,

שורות 13-25).

55. כפי שניתן לראות, לא זו בלבד שהנאשם לא העלה הסבר זה בחקירתו במשטרה, אלא גם בעדותו בפנינו אישר למעשה, את הגרסה שהוצגה לו על ידי הסנגור, ואשר לא באה מפיו גם בשלב מאוחר זה.

הנאשם לא סיפק בחקירתו הנגדית הסבר מניח את הדעת לשאלה מדוע לא העלה את הטענה בנוגע לבעיה בשמיעה כבר בעת שנחקר במשטרה. זאת ועוד, תירוץ זה איננו מתיישב עם הראיות. ניכר כי תשובותיו של הנאשם לדבריה של המתלוננת היו קוהרנטיות, תלויות הקשר וענייניות. ממילא, טען הנאשם בחקירתו כי הדברים שבאו מפי המתלוננת באותן שיחות היו "סתם הזיות". ניכר, אם כן, כי הנאשם שמע גם שמע את אותן "הזיות" מפיה של המתלוננת, תגובותיו הינן אותנטיות וניתן לראות בדברים סיוע משמעותי ביותר לגרסתה של ג'.

העימות

56. חיזוק נוסף לגרסת התביעה, בכל הנוגע למעשים שבוצעו בג' ניתן למצוא בעימות שנערך בין המתלוננת לנאשם ביום 25.6.2015 (דיסק 2/ת, דו"ח ביצוע העימות מסומן 9/ת, כן הוגשו תמלילים מטעם הצדדים). תגובותיו של הנאשם להאשמות החמורות שהטיחה בו ג' בהשוואה לתגובותיו בשיחות המבוקרות עימה, רק ממחישות את הבעייתיות בדרך בה הגיב בעת שהיו ביחידות. בעימות, מול עיני החוקרים, התפרץ כלפיה, טען כי היא משקרת וכי היא מתנקמת בו בשם אמה, בעוד בשיחתם ביחידות ניסה לפייס אותה ולרצותה. יחד עם זאת, גם במהלך העימות, ניתן לראות כי במקום להגיב עניינית לטענות המתלוננת, ניסה הנאשם להסיט את נושא השיחה לנושאים אחרים כשהוא מטיח בג' דברים

לגבי התנהגותה המינית המופקרת, כך לדבריו, ויחסיה העכורים עם אחיה.

57. בשלב כלשהוא, טען הנאשם כלפי ג' כי היא כלל אינה בתו, דבר שפגע בה קשות, כפי שגם ניתן היה ללמוד מעדותה.

העימות הופסק על ידי אחד החוקרים שנכח במקום, אשר הוציא את ג' מן החדר, כאשר היא נסערת ובוכייה, לאחר שסבר כי העימות מוצה. בהקשר זה, יש לדחות את טענת הנאשם בעדותו בפניו וכן טענת בא כוחו בסיכומיו, כי העימות הופסק בחטף ומבלי שניתנה לו הזדמנות מספקת להתגונן. עסקינן בעימות שמשכו קרוב למחצית השעה, וניכר כי ניתנה לנאשם הזדמנות הוגנת להתגונן בפני הדברים המיוחסים לו וכן לטעון כלפי המתלוננת את כל שעל ליבו.

לפי עדותו של רס"ר מונדר קרוואני, (שהעיד כעד הגנה), הוא הפסיק את העימות כאשר סבר שהוא מיצה את עצמו (השאלות והאמירות חזרו על עצמן) והצדקות בין הצדדים גברו.

ב"כ הנאשם הפנה לפרוטוקול הדיון, בו הוקרן חלקו האחרון של העימות. אכן התרשמותנו הייתה שהמתיחות בין הצדדים המתעמתים לא הצדיקה הפסקת העימות בבהילות. יחד עם זאת, בחינת העימות כולו ועיון בתמליל העימות מלמדים שאכן, בין הצדדים הוחלפו דברים במשך כחצי שעה, לנאשם הייתה הזדמנות להגיב על הדברים ובחלקו האחרון של העימות הוא העדיף להקשות על המתלוננת בתיאור יחסיה עם גברים אחרים, במקום להתמודד עם האשמותיה כלפיו, כך שלא נגרם לו כל עיוות דין, ולא נמנעה ממנו האפשרות להתעמת עם המתלוננת.

יתרה מכך, אף שבדרך כלל, בעבירות הנדונות כאן, לעימות יש ערך חקירתי והוא עשוי לסייע בקידום החקירה, הרי במקרה שלפנינו, תועלתו של העימות, ממילא לא הייתה רבה. כאמור, העימות האמיתי והספונטני התקיים במהלך השיחות המוקלטות בין ג' והנאשם. שם הטיחה בו בפירוט ובאריכות את הטענות כלפיו, עד כי הביע מורת רוח על כך שהיא חוזרת על אותם דברים שוב ושוב. במהלך שיחות אלה ניסתה ג' לקבל מן הנאשם התייחסות, הסבר, התנצלות על הדברים, ותגובותיו, בעת שסבר שאין איש מודע להן, היו שונות בתכלית מהתנהגותו בעימות במשטרה. כמפורט לעיל, ניתן להתרשם מתשובותיו בשיחות עם המתלוננת לפני שידע כי החלה חקירה משטרתית, כי הוא איננו מופתע מן האשמות ואיננו כועס על המתלוננת. הוא לא טען בפניה כי היא שקרנית, הוזה או עושה קנוניה כנגדו, ולא רק שלא אמר לה שאיננה בתו, אלא הביע את אהבתו ואת הקשר החזק שיש לו כלפיה ואת רצונו שיתחילו דף חדש ביחסיהם.

58. יש לציין כי הצדדים היו חלוקים באשר לנוסח המלא של תמליל העימות. בעת שבחנתי את התנהלות העימות, התייחסתי לקלטת (ת/2) ולנוסח התמליל כפי שהומצא על ידי הסנגור (לאחר הסיכומים), והתרשמתי לעיל, הינה בהנחה שהתמליל הנכון והמלא, הוא כפי שהובא מאת הסנגור.

59. חיזוק נוסף ומשמעותי לגרסת המתלוננת ניתן למצוא בעובדה כי המתלוננת ידעה לתאר סימנים ייחודיים באיבר מינו של הנאשם.

60. אין חולק כי הנאשם סובל מתופעה של גושי שומן באזור איבר מינו (ראה ת/6). בסימנים אלה ניתן להבחין מתוך התבוננות באזור איבר המין שלו. כבר בחקירתה ידעה המתלוננת למסור על קיומם של הנגעים הללו בגופו של הנאשם. (ראה ההתייחסות בעדותה (עמ' 160 לפרוטוקול, שורות 22-24).

61. העובדה שהמתלוננת ידעה לתאר את הסימנים הייחודיים, שאינם גלויים לעיני כל, אלא ניתנים להבחנה רק כשהנאשם במערומו, הינה **ראיה בעלת חשיבות מהמעלה הראשונה**, לפיכך, קיומם של אותם נגעים באשכיו של הנאשם יש בהם כדי לתמוך תמיכה של ממש בגרסתה של המתלוננת, בדבר הימצאותה עם הנאשם בנסיבות אינטימיות, כשאיבר מינו חשוף בפניה, אלא אם כן, קיים הסבר אחר, מניח את הדעת לגבי האופן בו הגיע נתון זה לידיעתה.

62. הנאשם הציע שני הסברים, המלמדים, לטענתו, כי ג' יכולה הייתה לדעת על הנגעים, שלא מתוך קיומו של מגע אינטימי עם אביה:

(א) נטען כי המתלוננת למדה על פרט זה כאשר הציצה לחדר המיטות של הוריה דרך סדק בדלת, בעת שאלה קיימו יחסי מין או כאשר אמה סייעה לנאשם בטיפול באותם נגעים.

לפי העדויות, (עדות האם ע'), המיטה בחדר השינה של הורי המתלוננת ממוקמת מול דלת הכניסה (עמ' 412 לפרוטוקול, שורות 15-16). בדלת הכניסה לחדר השינה, מלבד חור המפתח, ישנו "סדק גדול" (עמ' 411 לפרוטוקול, שורות 4-8 וכן ראה השרטוט נ/11), אשר לא ברור מה ניתן לראות דרכו, אם בכלל. ע' גם אישרה כי לעיתים טיפלה בנגעי העור של הנאשם לאור היום (עמ' 412 לפרוטוקול, שורות 3-6), אולם, לפי עדותה, לא ניתן להבחין בנגעים ממרחק של שניים-שלושה מטרים, היינו מתוך הסדק בדלת עד למיטה.

ג' מצידה לא הכחישה כי צפתה, כילדה, מבעד חור המנעול (ולא מבעד לסדק בדלת), בהוריה, אך ציינה כי לא ראתה דבר, פרט לתנועות, שמהן הבינה כי הם מקיימים יחסי מין, מתחת שמירה (עמ' 417 לפרוטוקול, שורות 20-31).

יש להדגיש כי הן במהלך עדותו והן בחקירתו במשטרה חזר הנאשם וציין כי ג' מעולם לא ראתה את גופו העירום (עמ' 240 לפרוטוקול, שורות 25-28, וכן שורות 198-203 לת/4).

עוד יש לציין, כי בחקירתו במשטרה מסר הנאשם כי אותם נגעים הופיעו אצלו רק כשנה קודם לחקירתו,

ולא סבל מהם קודם לכן:

ש. כמה זמן יש לך את הגושים האלה באשכים שלך?

ת. בערך כשנה. [...]

ש. האם היו לך גושי שומן מזמן ולפני שנים?

ת. לא מזמן אלא לפני שנה בערך." (ראה שורות 210-214 בת/4).

כלומר, לפי חקירתו במשטרה, הגושים הופיעו רק כשנה לפני החקירה ולא היו קיימים בתקופה הרלוונטית, בה נחשד בביצוע המעשים. ניסיונו זה של הנאשם, להרחיק את הסימנים הללו מן התקופה הרלוונטית לאישום, בניגוד לגרסה מאוחרת יותר שמסר, מחזק את הרושם שמדובר בראיה משמעותית וחשובה, התומכת בעמדת המתלוננת. יתרה מכך, לו הנגעים היו מופיעים רק בשנה שקדמה להגשת התלונה, הרי ג' לא יכולה הייתה להראות אותם מבעד לחור או הסדק בדלת, בהיותה קטנה, כפי שניסה לטעון מאוחר יותר.

יש לציין כי ג' לא נשאלה דבר בעדותה הראשונה בפנינו, לגבי התזה שלפיה קיומם של הנגעים נודע לה מתוך התבוננות דרך חור הדלת, למרות שהנאשם שמע מפי ג', כבר בעימות שנערך ביניהם, שבהיותה קטנה הציצה על הוריה, בעת שהם היו בחדרם. ג' נחקרה על כך לראשונה בעדות ההזמה, אליה זומנה כדי להגיב על הטענה השנייה- שהדבר נודע לה מפי אמה, וזאת, לאחר שהנאשם העיד והתייחס בעדותו לאפשרות כי ג' למדה על הנגעים מתוך הסתכלות זו.

לא מן הנמנע כי הנאשם למד במהלך העימות עם ג' כי זו הציצה מפעם לפעם בו ובאימה מקיימים יחסי מין, וביקש להיבנות מכך אודות ידיעתה. כאמור, ג' הכחישה כי צפתה בגופו העירום וציינה כי צפתה בהוריה במהלך האקט המיני כאשר הם מכוסים בשמיכה. הטענה כי ניתן לראות דבר כלשהו מבעד לסדק בדלת לא הוכחה. ג' אישרה כי ניתן היה להבחין מעד לחור המנעול בהוריה כשהם נעים במיטה, אך לא הופרכה גרסתה וגרסת אמה, כי לא ניתן היה בדרך זו להבחין בנגעים, בהתחשב במיקומם המוצנע ובגודלם.

לא שוכנעתי לפיכך, כי מקור הידיעה לגבי פרטים אלה הוא מהצצה דרך חור המנעול.

(ב) כהסבר נוסף, לכך שג' ידעה לתאר את הגושים באשכיו של הנאשם, נטען כי המתלוננת הייתה נוכחת בשיחות, בהן סיפרה אמה על קיומם לכלותיה, ולמדה אודותיהם, מתוך שיחות אלה.

לעניין זה העידה מטעם הנאשם הגב' ק.ע (להלן: "ק.ע"), מי שהייתה בזמנים הרלוונטיים אשתו של א',

אחיה של המתלוננת. ק.ע סיפרה כי לעיתים הייתה יושבת עם ע' ועם ח' והן היו מדברות "על החיים" (עמ' 332 לפרוטוקול, שורות 6-12), בזמן שג' נכחה בבית. לפי עדותה, גם האחות הצעירה, י' הייתה בבית, אך בשל גילה הצעיר ישבה לחוד ולא האזינה לשיחות (עמ' 334 לפרוטוקול, שורות 22-31). העדה סיפרה, כי בשיחות אלה הייתה ע' מספרת להם אודות הנגעים בגופו של הנאשם.

"העדה, גב' עלי: ... היא היתה מזהירה אותנו תמיד לשים לב לבעלים שלנו כי היא אמרה לנו משהו שפעם היה לחמי לשעבר, היה לו פצעים במקום רגיש.

כב' הש' קולה: מה זה מקום רגיש?
העדה, גב' עלי: והיא היתה מפחדת מזה שזה יהיה מחלה או משהו. במקום רגיש.

עו"ד פארס: איפה.
העדה, גב' עלי: בין הרגליים.
(עמ' 333 לפרוטוקול, שורות 24-30).

בהמשך (בעמ' 336) סיפרה העדה, כי חמותה ע', הייתה מספרת להן על נגעים באזור המין כפעמיים בחודש.

בעקבות דברים אלה זומנה ע' על ידי המאשימה למתן עדות הזמה. בחקירתה דחתה האם מכל וכל טענות אלה. ע' הכחישה כי שיחות מעין אלה התקיימו בינה לבין כלותיה, והבהירה כי מעולם לא חלקה עם ק.ע וח' כל מידע על איבריו המוצנעים של הנאשם או כל מידע אחר בעל אופי מיני הקשור אליו, וכי מידע פרטי שכזה אינה חולקת עם איש, אף לא עם אחיותיה הקרובות אליה. (עמ' 405 לפרוטוקול, שורות 29-32 ובהמשך עמ' 406 לפרוטוקול, שורות 12-16).

עדותה של ק.ע לא עוררה כל אמון והגרסה שמסרה נראית מופרכת, על פניה.

ע', אשה מבוגרת ומסורתית, אשר העידה בכנות ובפתיחות, שללה מכל וכל את הטענה כי שיתפה בפרטים כה אינטימיים ומביכים את כלותיה הצעירות, וקשה להאמין כי עשתה כן, ועוד בשיחה בחצר הבית, בזמן שבנותיה הקטינות נוכחות.

ק.ע הייתה נשואה לאחיה של ג' משנת 2008 עד 2010. בעדותה טענה כי איננה בקשר עם המשפחה מאז הגירושין ולא ידעה כלל כי ג' ברח מן הבית, בשלב כלשהו. בסיום עדותה הראשית, טענה כי איננה יודעת כלל מדוע זומנה ועל מה מתנהל ההליך. מדובר בגרסה, שלא ניתן לקבלה.

ראשית, ק.ע ידעה למשל, שהאח מג'די נפטר לאחרונה.

שנית, אם לא הייתה בקשר עם איש מבני המשפחה, כיצד ידע הנאשם שעדותה יכולה להועיל לו? מאין

ומתי נודע לו על קיום השיחות החושפניות בין האם וכלותיה?

בהקשר זה, יש להדגיש, כי גם ההסבר הנדון לא הוטח בפני ג' בעדותה ועלה לראשונה בשלב מאוחר של העדויות. בא כוח הנאשם שאל את ג' בחקירתה הנגדית, לגבי שיחות שקיימו ע' והכלות בביתן באופן כללי והציג בפניה את האפשרות שהשיחות כללו דברי רכילות. בתגובה (עמ' 164 לפרוטוקול), שללה ג' אפשרות זו והבהירה כי אמה היא אישה "יותר מידי דתיה".

גם האם ע' לא נשאלה דבר על האפשרות שסיפרה על הנגעים לאחרים או לבתה, למרות שנחקרה ארוכות על האפשרות שג' הבחינה בהם, כשהציצה דרך הסדק בדלת. מדובר לפיכך, ברעיון שעלה בשלב מאוחר יותר, לאחר שהאם העידה ולא ברור מאין צץ, אם ק.ע אכן לא הייתה בקשר עם המשפחה ולא ידעה דבר אודות הגשת כתב האישום והחשדות נגד הנאשם.

ג) יתרה מכך, במהלך עדות ההזמה, נשאלה ע' ארוכות, אודות האפשרות שבמהלך המפגשים בהם טיפלה בהוצאת "שחורים" מפניו של הנאשם הוא היה מבקש ממנה לטפל גם בגושי השומן הללו (שע' תיארה כי נהגה לעזור לו להוציאם כמו שמוציאים "שחורים"), וכי הייתה מתלוצצת עימו ושואלת כמה ישלם לה עבור זה, והכל בנוכחות הילדים (עמ' 411-412). ע' וגם ג' בעדות ההזמה שלהן, הכחישו את הדברים.

מדובר בתזה נוספת, שהועלתה על ידי ההגנה, מתוך מטרה להתגבר על הקושי העולה מתוך העובדה שהמתלוננת ידעה לספר פרטים, המאשרים את גרסתה, כי הייתה לה הזדמנות (ויותר מאחת), לראות את הנאשם, כשפלג גופו התחתון עירום. הסבר זה עלה לראשונה בעדות ההזמה, למרות שניתן היה לצפות כי יועלה כהסבר ראשון מפיו של הנאשם, בהתחשב בכך שמדובר בחילופי דברים בהם נכת, לטענתו, בעצמו. למרות האמור, אין לכך זכר בחקירתו במשטרה או בעדותו, והדברים לא הוטחו כן בפני ע' או ג' עד לשלב עדות ההזמה שלהן.

להבדיל משני ההסברים הראשונים, שאינם בידיעתו האישית של הנאשם, ההסבר הנדון צריך היה להיות בידיעתו וצפוי היה כי יעלה אותו מיד ובהזדמנות הראשונה שהוטחה בו השאלה. במשטרה נשאל כיצד יכולה ג' לדעת על קיומם של גושי השומן והשיב כי איננו יודע. גם בעדותו בבית המשפט, לא מצא לנכון לציין כי היו חילופי דברים כאלה בינו לבין אשתו ע' בנוכחותה של ג', מהם היא יכולה הייתה ללמוד על קיום הנגעים.

63. ב"כ הנאשם הצביע על מספר סתירות וקשיים שנתגלעו, לטענתו, בגרסת התביעה ובעדותה של המתלוננת ג' בפרט:

א. העדר פרוט של המקרים:

ב"כ הנאשם טוען, כי המתלוננת ג' לא פרטה את הפגיעות המיניות מצד הנאשם, לא הצליחה לייחס את הזמן והמקום לכל פגיעה מינית שהייתה ולא תיארה אפילו מקרה אחד מתחילתו ועד סופו. היא גם לא זכרה לומר מתי הייתה הפעם הראשונה או האחרונה, שבה בוצעו בה המעשים הללו.

אכן, המתלוננת לא תיארה מקרה ספציפי (למעט מקרה אחד שלגביו זכרה פרט ייחודי), שבו יכולה הייתה לקשר בין מועד מסוים, מיקום והמעשים המיניים שבוצעו במהלכו.

הדבר מעורר קושי, נוכח העובדה שהמתלוננת הייתה כבת 18 בעת שפסקו המעשים, ולטענתה, במהלך כ-5 שנים עד לאותו רגע, היא חוותה פגיעות מיניות קשות ותכופות.

יחד עם זאת, אינני סבורה כי נתון זה פוגם במידה משמעותית ביכולת לבסס ממצאים על עדותה.

המתלוננת העידה בעדות הראשית וכן הסבירה בחקירתה הנגדית, כי המעשים המיניים חזרו על עצמם, כמעט באותו אופן, בכל אחד מן המפגשים. את התלונה הגישה כשלוש שנים לאחר שפסקו המעשים. במסגרת דו"ח ההובלה, היא הצביעה בפני החוקרים על מקומות ספציפיים בהם בוצעו המעשים וגם ידעה לתאר ולמסור את פרטי המקומות. כיוון שמדובר בחלק מן המקרים באזורים אליהם הביא אותה הנאשם ברכבו, שהם רחוקים ומבודדים, (כמו יערות ואזור תעשייה), אין להתפלא שלא ידעה למסור ולקשר כל מקום למועד בו בוצעו העבירות, בפרט בהינתן ריבוי המקרים ותדירותם.

ביחס למה שהתרחש בכל מפגש, הסבירה המתלוננת, כי התקשתה להיזכר ולתאר מקרה אחד יוצא דופן. לדבריה: **"כל האירועים היו אותו דבר, כמו שיש לי תפקיד, להיכנס למצוץ לו כדי שיעמוד לו ושיוכל לזיין וזהו. זה התפקיד שלי"**. (עמ' 180 שורות 3-4).

היא גם הסבירה שבמשטרה נתבקשה לתאר כיצד החלו המעשים, וביחס לשאלה זו השיבה, כי שלוש שנים היא מנסה להיזכר באירוע שבו החל הכל ואיננה מצליחה.

בעדותה וגם בזמן העימות, התקשתה העדה לומר מתי הייתה הפעם האחרונה שבה נפגעה על ידי אביה וידעה לספר רק כי הייתה כבת 18 - 18 וחצי. מכאן מבקש הסנגור ללמוד, כי העדר יכולתה לנקוב בפרטים לגבי האירוע האחרון, מעיד על כך שלא חוותה את הפגיעה הקשה, כפי שטענה.

כאמור, נתתי דעתי לקושי הנובע מכך שהמתלוננת איננה יכולה או מנסה להימנע מלשחזר בפרוט מקרים ספציפיים שהותירו בה זיכרון, כמו אודות העיתוי והמקום שבו נפגעה בפעם האחרונה. על אף קושי זה, שניתן להסבירו במצבה הנפשי של המתלוננת וברצונה להימנע מלחזור לרגעים הקשים, מארג הראיות הכולל, מלמד כי גרסת המתלוננת ראויה לאמון, וקושי זה איננו משמיט את הקרקע תחת הרושם המהימן שהיא הותירה בעדותה.

ב. סתירות בעניין תדירות המפגשים:

ב"כ הנאשם מבקש לקבוע, כי גרסת המתלוננת בעניין תדירות המפגשים הוכחה כשקרית.

לטענתו, ג' העידה כי נפגשה עם הנאשם באופן כמעט יומיומי, ואילו מעדות האם ובני משפחה נוספים עלה כי הנאשם היה מגיע לביתה לעיתים רחוקות.

ראשית, המתלוננת לא סיפרה על מפגשים יומיומיים, אלא הסבירה כי בכל פעם שהיה הנאשם מגיע לאסוף אותה, הוא היה מנצל זאת כדי לבצע בה את זממו. ג' נתנה דוגמא: **"אם שלושה ימים היה רואה אותי, אז היינו עושים כל פעם שהוא היה רואה אותי, לפעמים כל השבוע היה לבקר"**. (עמ' 156 שורות 25 עד 26).

מתוך הראיות עלה, כי אין הקבלה בין מספר הפעמים שהיה הנאשם מגיע לבקר את האם - ע' לבין מפגשיו עם המתלוננת. ג' העידה, כי לעיתים הוא היה מצפצף לה מלמטה והיא הייתה יורדת או שהיה אוסף אותה ישירות מבית הספר, כך שלא היה כלל מבקר בבית האם.

גם ע' הסבירה, כי הנאשם נהג לבוא לבקר את הילדים ובפרט את ג' ועשה כן במקרים רבים, כשהיא לא הייתה כלל בבית.

לפיכך, העדויות אליהן הפנה הסנגור בנוגע לתדירות המפגשים עם ע', אינן עומדות בסתירה לגרסתה של ג'.

יתרה מכך, הנאשם טען כי לא יכול היה להיפגש עם ג' בתדירות, מאחר ועבד רחוק מן הבית והגיע רק אחת לשבועיים, אך לא עשה דבר על מנת להוכיח זאת, למרות שעל פניו, ניתן להביא ראיות אובייקטיביות שיוכיחו זאת.

ג. סתירה בכל הנוגע לניסיונות ההתאבדות של ג' ולבריחתה לבאר שבע:

ב"כ הנאשם מבקש לקבוע, כי הוכח, בניגוד לגרסתה של ג', כי היא סבלה מהגבלות שהטילו עליה אחיה ומאלימותם, וזו הסיבה למצבה הנפשי ולבריחתה מן הבית.

מתוך הראיות עולה כי ג' התגוררה בבית עם אמה, ובהעדר דמות אב, היו אחיה מתווים את ההתנהלות בבית. האחים דרשו מ-ג' להתנהג בהתאם לכללי המסורת והגבילו את צעדיה. (כמו למשל בכל הנוגע לאופי הלבוש ולמפגשים מחוץ לבית). ג' לא קיבלה בהכנעה את דפוסי ההתנהגות הללו, והדבר יצר חיכוכים ומריבות.

כמפורט לעיל, בפני הגורמים המטפלים, שנפגשו עם ג' במהלך השנים, בהיותה קטינה, היא העלתה כהסבר למצבה, את הקשיים שהיא חווה בבית מצד אחיה ולא סיפרה על כל פגיעה מינית מצד אביה.

גם לאחר שברחה מן הבית לבאר שבע, ואמה ואחיה ניסו להחזירה לביתה (דבר שגרר חקירת משטרה), הסבירה ג' את הבריחה במגבלות שמטילים עליה בביתה (נ/4 + נ/5).

בהודעתה נ/4, ג' אמנם לא התייחסה לקושי שחוותה מצד אביה, אולם כשהיא נשאלת היכן אביה, היא עונה: **"אין לי אבא"**. (שורה 39). נתון זה רק מחזק את גרסת המתלוננת, כי לא הייתה מעוניינת לחשוף את דבר הפגיעה בפני המשטרה, באותה עת. למרות שכבר סיפרה לאמה ולאנשים אחרים על הפגיעה המינית, היא העדיפה להתנתק מאביה, להתייחס אליו כלא קיים, אך גם בהיותה בתחנת משטרה וכאשר הייתה לה הזדמנות להתלונן על המעשים, היא העדיפה שלא לערב את המשטרה (ראה תשובתה בעמ' 166 לפרוטוקול).

בכל המקרים בהם סיפרה על ההגבלות מצד אחיה, לא סיפרה ג' כי נקטו כנגדה באלימות. בבית המשפט אישרה כי היכו אותה, אך טענה כי לא באופן חריג (**"יש אח שנותן לאחותו כאפה, איך לא"** - (עמ' 165 לפרוטוקול)) וטענה כי היא מבינה את הראש שלהם (**"הם דתיים ואסור לשים מיני וצמוד, אני מבינה את הראש שלהם"**). (עמ' 165 שורה 5). עם זאת, בתגובה לכך שישנן ראיות המצביעות על כך שאחיה היכו אותה, השיבה: **"לא כל שבוע היו מרביצים לי"**. לפי עדותה, הסיבה לכך שהיו מכים אותה היא שלא הסכימה למגבלות שהוטלו עליה; **"למשל שמתי צמוד והם דתיים ואסור לצאת, חזרתי הביתה למשל, כשהייתי עם אבי, וחזרתי הביתה עם שמלה קצרה. הם היו צועקים ואני לא שותקת ומגיבה. ורבים האחים, זה ריב רגיל בין האחים"**. (עמ' 165 שורות 13 עד 15).

מתוך עדותה של ג' ניתן להבין שהקושי העיקרי שחוותה לא היה האלימות מצד אחיה, ומה שהפריע לה בעיקר היה שלא יכולה הייתה להתנהג בצורה חופשית יותר בביתה. היא שבה והדגישה, כי המצב הנפשי הקשה שבו הייתה נתונה, קשור היה יותר לפגיעות המיניות מצד אביה, שהקשר עמו היה מורכב ולא פשוט. מצד אחד, אהבה אותו כאב, הייתה קשורה אליו וקיוותה כי יתנהג כלפיה כאב אוהב, ומאידך, סבלה ממעשיו וניסתה לגרום לו להפסיק אותם, והמשיכה להיפגש עמו, חרף הידיעה כי המפגשים כוללים את המעשים המיניים.

ג' הסבירה בחקירתה הנגדית, מדוע תלתה את האשמה לבריחה בהתנהגות אחיה:

- ת. לא שיקרתי. לא הייתי מוכנה להתלונן על אבא.**
ש. נכון שזה שקר מה שאת אמרת (הכוונה לאמור בנ/4 - א.ה.)?
ת. זה לא שקר, זה גם היה, אך לא רציתי להתלונן על אבא והם לא היו מרביצים לי, והסיבה שלא אמרתי בחקירה שם למה אני יצאתי

מן הבית, כי לא הייתי מוכנה עדיין להתלונן על אבא.

ש. הלכת למשטרה ומסרת גרסה לא נכונה.

ת. זה נכון, אך לא הסיבה הכי גדולה". (עמ' 166 לפרוטוקול).

בעדותה טענה ג' כי לפרקליטה שטיפלה בחקירה שנערכה בבאר שבע, היא סיפרה על הפגיעה המינית מצד אביה. בהקשר זה הוגש מזכר (נ/7), המתעד שיחה עם הפרקליטה. זו עיינה בתיק החקירה ורעננה את זיכרונה. אף שזכרה את המתלוננת ג', היא ציינה כי ג' לא סיפרה שעברה אונס או עבירת מין בכלל. יש להניח כי לו אכן הועלה הנושא בשיחה עם הפרקליטה, היא הייתה מתעדת זאת ואף פועלת לבירורו. למרות האמור, לא מדובר בסתירה מהותית המשליכה על מהימנות גרסתה של המתלוננת. ייתכן כי סברה בטעות ששיתפה את הפרקליטה בשלב כלשהו בדברים וייתכן כי לא אמרה אותם בצורה מפורשת, שממנה הבינה הפרקליטה במה מדובר. לא ברור גם באיזה עיתוי התקיימה השיחה עם הפרקליטה ובאיזה הקשר. על כל פנים, לא ניתן ללמוד מכך על העדר מהימנותה של המתלוננת.

ד. מגבלותיו הפיזיות של הנאשם

בסיכומיו טוען הנאשם כי מצבו הפיזי, איננו מאפשר לו לבצע את המעשים המיוחסים לו בכתב האישום, וזו הראיה לכך שלא ביצע אותם.

נטען, כי מדובר בנאשם כבן 70 (היום), אשר לאורך כל התקופה הרלוונטית היה קטוע רגל וסבל מבעיות רפואיות רבות. לעניין זה, הפנה בא כוח הנאשם למסמכים רפואיים, המצביעים על מגבלותיו של הנאשם:

כאמור, הנאשם הוא קטוע רגל ונעזר ככל הנראה בפרותזה (נ/10). בנוסף הוא סובל מירידה בשמיעה ונעזר במכשיר שמיעה (נ/8 מיום 11.12.2015).

בעבר התלונן על סחרחורות וטשטוש בראיה (נ/9 מיום 27.12.2010, ומיום 23.1.2012).

אשתו של הנאשם, מיאסרה ט. (לה נישא לפני נישואיו לע'), העידה כי הנאשם מוגבל בתנועותיו, עקב הקטיעה ברגלו. לדבריה, הוא נעזר בה אפילו כדי להיכנס לשירותים. (עמ' 372). לדבריה, הראיה שלו חלשה מאד והוא לא שומע טוב, אלא אם כן הוא נעזר במכשיר שמיעה.

לעומת תיאור זה, אין חולק כי הנאשם נוהג ברכב ועובד. גם בהנחה ומצבו הרפואי כיום איננו טוב, הרי לא הוכח כי מצבו היה כזה לאורך השנים. יתרה מכך, גם בגילו הנוכחי וחרף מגבלותיו הוא נייד, נוהג ברכב ולדבריו, בתקופה הרלוונטית לאישום גם נהג לנסוע למרחקים לצורך עבודתו.

בעדותו בבית המשפט תיאר הנאשם את מצבו הגופני כ"ירוד מאוד". הוא מנה רשימה של בעיות

בריאיות מהן הוא סובל, מלבד היותו קטוע רגל ומסתייע בקביים. לטענתו הוא נזקק להחלפת ברך ברגלו השנייה, הוא סובל מבעיות בעמוד השדרה וכן סובל מבעיות שמיעה וראייה (ראה בעמ' 212 לפרוטוקול, שורות 6-9, עמ' 219 שורות 18-28 ועמ' 220, שורות 6-8). הנאשם נשאל על ידי סגורו האם ביכולתו לרדוף אחרי אדם הבורח ממנו והשיב הנאשם בשלילה. הוא ציין, כי ללא קביים אין ביכולתו לעשות דבר ("אני יכול אפס") (עמ' 219 לפרוטוקול, שורות 29-32 והמשך בעמ' 220, שורות 1-5).

את טענותיו של הנאשם, ככל שהן נוגעות להיעדר יכולת "לגבור" על המתלוננת, יש לדחות כבלתי רלוונטיות. המתלוננת לא טענה כי ניסתה לברוח מפניו של הנאשם ועל כן אין כל רלוונטיות לשאלה באם ביכולתו לרדוף אחרי מי שנמלט ממנו או לאו. זאת ועוד, לא נטען על ידי המתלוננת כי את המעשים המיניים ביצע בה הנאשם תוך הפעלת כוח. בעדותה סיפרה המתלוננת:

ת. כל הזמן ניסיתי להפסיק, זהו, די, תפסיק.
ש. איך מנסה להפסיק.
ת. מדברת איתו, בוא זהו, אל תעשה לי כלום, תהיה לי אבא, אני מחפשת אבא, ואין אבא, הוא ממשיך. הוא כל הזמן ממשיך. אני אומרת לו, והוא מתחיל לשים את הידיים על הרגליים, ואני מתייאשת. מה אני אעשה?
ש. מה היה קורה? היה משפסף על איבר המין שלך. עד מתי?
ת. עד שיגמור וזהו. (עמ' 155 לפרוטוקול, שורות 14-20).

למעשה, המתלוננת העידה רק על מקרה אחד, בו התנגדה פיזית למעשיו של הנאשם, כאשר התנגדות זו באה לידי ביטוי רק בכך כי **הזיזה** את הנאשם מעליה, וזאת באותה הזדמנות בה ניסה הנאשם להחדיר את איבר מינו לאיבר מינה וגרם לה לכאב. המתלוננת לא טענה כי הנאשם ניסה בכל זאת להמשיך במעשיו, כאשר הוא מנטרל את התנגדותה בכוח פיזי (עמ' 173 לפרוטוקול, שורות 15-17).

לאור האמור, גם אם מקבלים את גרסת ההגנה במלואה בעניין זה, אין במגבלותיו הפיזיות של הנאשם בכדי לשלול את גרסת התביעה. יש לציין כי לא הובאה חוות דעת רפואית לגבי מגבלותיו של הנאשם, ומתוך הראיות הללו לא ניתן לקבוע כי מצבו הפיזי לא אפשר לו לבצע את המעשים המיוחסים לו. רובם של המעשים שתוארו על ידי ג' התרחשו בתוך הרכב, לא הצריכו מאמץ פיזי ועל פני הדברים, גם במגבלותיו לא מן הנמנע כי ביצע אותם.

בדו"ח ההובלה ציינה ג' מספר מקרים, בהם יצאו מן הרכב והתרחקו מעט מן הרכב. אין טענה כי הנאשם איננו מסוגל ללכת אלא הוא מתהלך עם צליעה, לכן גם נתון זה איננו משמיט את הקרקע מתחת לגרסתה של ג'.

אין טענה כי הנאשם הפעיל כוח ונהג באלימות בעת המעשים. כאמור, אין גם טענה כי ג' ניסתה לברוח מן הרכב בשלב כלשהו, כך שלפי גרסתה, לצורך ביצוע המעשים בג' לא נדרש הנאשם להפעיל כוח או לרוץ אחריה.

לא ברור מתוך הטיעון כיצד לקויות השמיעה ו/או הראייה, אשר לא פגעו ביכולתו של הנאשם לנהוג ברכב, מנעו ממנו לבצע את המעשים המיניים המיוחסים לו.

כמו כן לא נטען, וממילא לא הוכח כי מצבו הבריאותי של הנאשם פגע ביכולתו לקיים יחסי מין, בשנים הרלוונטיות.

במהלך חקירתו, הנאשם אמנם טען (בתגובה להאשמה שהחדיר את איבר מינו בפי הטבעת של ג' עד שהגיע לסיפוקו), כי מזה 20 שנה לא קיים יחסי מין עם הנשים שלו ולא ישן איתן (ת/4 שורות 29 ואילך). כאשר נתבקש להשיב כיצד יש לו אם כך ילדים שגילם צעיר מ-20 שנה, השיב כי יש לשאול את אימם וכי הוא מבקש שיערכו להם בדיקת D.N.A..

אלא שטענה זו, שבה השתמש כדי להדוף חשד כי קיים יחסי מין עם בתו, הופרכה בעדות הנאשם עצמו. בעדותו סיפר כי קיים יחסי מין עם ע' עד לפני 5-6 שנים. (עמ' 268 לפרוטוקול, שורות 19-21). הנאשם גם סיפר, על מקרה שבו קיים יחסי מין עם ע', כשבע שנים לפני מתן העדות, ולאחר מכן נודע לו שהיא בהריון והוא התקשה להאמין שמדובר בילדו.

לסיכום, אם כך, הנאשם מבקש לעשות שימוש במגבלותיו, כדי להדוף את ההאשמות כנגדו, ומוכן לשם כך להעלות טענות בדויות. מגבלותיו, שאינן שנויות במחלוקת, לא שללו ממנו את האפשרות לבצע את המעשים המיוחסים לו והם כשלעצמם אינם מהווים טעם לדחיית גרסת התביעה.

ה. מקומות המפגש

הסנגור טוען בסיכומיו כי ג' ידעה להצביע על המקומות המבודדים, אליהם הובילה את החוקרים, מתוך כך שנהגה להיפגש שם עם גברים אחרים.

ראשית, יש לומר כי ג' לא הסתירה את העובדה, שבמהלך השנים נפגשה עם חברים. היא גם טענה כי סבלה מפגיעה מינית מצד אנשים נוספים. יחד עם זאת, הטענה כי אלה נפגשו עימה או לקחו אותה לכל אותם מקומות נטושים הינה בגדר ספקולציה בלבד. ג' נשאלה אודות יחסיה עם החברים, (רובם היו חברים בתקופות שונות כשלמדה בבית הספר), והיא ציינה היכן נפגשה עימם. לחלקם או רובם, כלל לא היה רכב. ג' תיארה כי נפגשו במקומות שונים בנצרת ופרט לפאדי (אותו הכירה בערך בגיל 18), קשריה אלה לא כללו יחסי מין.

ב"כ הנאשם צודק בטענתו, כי לא ניתן לאמץ את גרסתה של ג' רק על סמך העובדה שהיא יודעת להצביע על מקומות נטושים אלה. יחד עם זאת, העובדה שישנה אפשרות תיאורטית כי בילתה בהם, במסגרת מפגשיה עם אחרים, איננה משמיטה את הקרקע מתחת גרסתה ואיננה פוגמת בה.

כפי שפורט לעיל, ג' העידה בחופשיות, לא הסתירה גם פרטים מביכים, לגבי התנהגותה המתירנית, בניגוד לאורח החיים במגזר בו היא חיה ובבית בו גדלה, וגרסתה, כי למקומות אלה הוביל אותה אביה מקובלת עלי ומהימנה.

1. המניע להגשת תלונת השווא:

בתשובה לכתב האישום, כמו בסיכומיו, טוען הנאשם, כי תלונתה של המתלוננת הינה תולדה של ניסיון סחיטה שכשל, במסגרתו ניסתה המתלוננת לסחוט ממנו כספים, ואיימה עליו כי באם לא יעביר לידיה סכומי כסף נכבדים היא תדאג לסבכו בפלילים. הנאשם טען, כי משלא נענה לדרישתה זו, פנתה ג' למשטרה בתלונה שקרית וכוזבת.

בעדותו סיפר הנאשם כי כחודש-חודשיים לאחר שעזבה ג' את נצרת לבאר שבע היא התקשרה אליו פעמיים על מנת לבקש ממנו כסף. הוא הוסיף וטען כי העביר לה פעמיים סכום של 500 ₪ (עמ' 271 לפרוטוקול, שורות 8-21). בהמשך עדותו תיאר הנאשם כיצד כחודש או חודשיים עובר למעצרו התקשרה אליו ג' ודרשה כי יעביר לה סך של 20,000 ₪. וכך תיאר את נסיבות אותה שיחת טלפון:

ת': [...] הייתי באוטו אני ועם האישה של הבן שלי, היבא . מתקשר, הלן הלן, אמרתי לה לאישה של הבן שלי "תעני את, אני נוהג" .

ש: שניה, האישה של מי?

ת: של הבן שלי, של הבן שלי אשרף. האישה הראשונה. אמרתי לה "תעני את, אני לא יכול לענות וטראי מי זה". הלן הלן, זה ג'. מה היא רוצה? עצרתי. "הלן כן? מה נשמע אבא?" אומרת לי "תראה, אני רוצה 20 אלף שקל". מה 20 אלף שקל? אמרה "אני רוצה 20 אלף שקל". "מאיפה אני אביא לך 20 אלף שקל?" אמרה לי "לא חשוב בשבילי, אתה תמכור את האוטו. תמכור את האוטו שלך. תביא לי 20 אלף שקל ואני אחזור אליך עוד שעה תגיד לי את התשובה שלך". אה. איך זה? לא עניתי לה, סגרתי." (עמ' 273 לפרוטוקול, שורות 21-31).

ובהמשך:

"ש: חוץ מזה שהיא ביקשה 20 אלף שקל , היה עוד ?

עמוד 40

ת: שום דבר , סגרתי . סגרתי .

ש: היה איום , משהו בשיחה?

ת: כן , אחרי יום יומיים התקשרה עוד פעם .

ש: או . קיי.

ת: "מה עשית? הבאת לי את הכסף? הכנת לי את הכסף?" אמרתי לה "מה, את משוגעת? מאיפה אני אביא לך 20 אלף שקל?". "לא אכפת לי, או שתביא 20 אלף שקל או שאני אתן להם לזיין אותך בכלא." "יזיינו אותך בכלא". ככה בפירוש.

ש: מתי היא אמרה את זה ? לפני כמה זמן?

ת: אחרי כמה ימים, אחרי יומיים, שלושה ימים אולי.

ש: לא, אחרי כמה זמן,

כז' הש' הלמן נוסבויים: אחרי יומיים מהשיחה הקודמת.

העד , מר ט. כן. " (עמ' 274 לפרוטוקול, שורות 10-23).

לחיזוק טענתו בדבר ניסיון הסחיטה הביא הנאשם לעדות את היבא, אשת בנו אשרף, אשר הייתה לדבריו, עדה לשיחת הטלפון בה איימה עליו ג' כי תפליל אותו במשטרה במידה ולא יעביר לה כסף.

בעדותה בבית המשפט תיארה היבא כי במהלך נסיעה, לבית החולים הצרפתי בנצרת, כחודשיים טרם מעצרו של הנאשם, קיבל הנאשם שיחת טלפון מג'. היא ענתה לשיחה והעבירה את המכשיר למצב דיבורית, לבקשתו של הנאשם, אשר בינתיים חנה לצד הדרך. בכל הנוגע לתוכן השיחה העידה:

"ת. [...] והיא הייתה מאיימת עליו בטלפון, היא אומרת לו יש לה חודש ימים להביא לי 20 אלף שקל, חמי אמר לה מאיפה אני יביא לך? והיא ג'ואנה ענתה שזה לא בעיה שלי, אתה תסתדר, תמכור את הג'יפ. היה לי, היא גם אמרה שאני, אני אשפיל אותך ואני אדאג לסבך אותך ואתה תתחרט על זה שאתה לא משתף פעולה." (עמ' 387 לפרוטוקול, שורות 22-26)

בהמשך הוסיפה, כי ג' גם אמרה במהלך השיחה כי היא "תסבך את הנאשם במשטרה ותדאג שהשוטרים יזיינו אותו". (עמ' 388, שורות 16-17).

יש לציין כי עדות זו איננה עולה בקנה אחד אף עם הדברים שמסר הנאשם בעדותו. היבא, העידה כאמור, כי שמעה מפיה של ג' את האיום כי "השוטרים יזיינו את הנאשם", במהלך השיחה שהתנהלה בנוכחותה, בעוד הנאשם הבחין בין השיחה הזו לבין המועד בו הושמע כלפיו האיום. לגרסתו, דברי האיום הבוטים הושמעו בשיחת הטלפון שהתקיימה כיומיים לאחר שיחת הטלפון לה היתה היבא עדה ולא באותה שיחה.

יתרה מכך, בהודעתה במשטרה, שניתנה ביום 26.6.2015 (ת/46) לא סיפרה היבא דבר אודות שיחת הטלפון הנטענת. כשנשאלה על יחסיה עם ג' השיבה כי לא היה להן כל קשר מאז עברה ג' לבאר שבע. בסוף החקירה נשאלה האם יש לה דבר מה להוסיף והשיבה בשלילה. בחקירה הנגדית שלה, בבית המשפט טענה העדה כי סיפרה על שיחת הטלפון לחוקר (למעט מילות האיום שעליהן התקשתה לחזור), אך אינה יודעת מדוע הדברים לא נרשמו מפיה (עמ' 389 לפרוטוקול, שורות 23-32 והמשך בעמ' 390 לפרוטוקול, שורות 1-3). להזמת עדותה זו זומן בשנית החוקר ויסאם אשקר, מי שגבה את הודעתה של העדה במשטרה. החוקר הבהיר כי רשם את כל מה שנאמר מפיה של העדה וכי הדברים עליהם העידה בפני בית המשפט לא נרשמו משלא נאמרו (עמ' 396 לפרוטוקול, שורות 12-17).

עדותו של החוקר מהימנה עלי ועדיפה על פני הסבריה של היבא. בפני העדה הוצגו שאלות ספציפיות אודות יחסיה של ג' עם בני משפחה והאפשרות כי התלוננה באזניהם בעבר על הפגיעה המינית. בסוף החקירה, העדה נשאלה מפורשות האם היא מעוניינת להוסיף דבר מה, כלומר החוקר ביקש לברר אם יש לה מידע נוסף רלוונטי שיוכל לסייע בחקירה. אולם היא טענה כי אין לה מה להוסיף.

כך או כך, עדות הגנה זו באה לתמוך בגרסת הנאשם מקום בו אין מחלוקת מהותית בנוגע לדרישת הכסף ואף האיום. גרסת הנאשם אף מחזקת את טענותיה של ג' ומשתלבת בתמונה הכללית שעולה מעדותה. ג' אישרה כי ביקשה מהנאשם כסף ואף איימה עליו. היא אישרה כי מצבה הכלכלי קשה מאוד וכי תלויים ועומדים נגדה תיקי הוצאה לפועל והיא בחובות (עמ' 180 לפרוטוקול, שורות 8-15), בחקירתה הנגדית העידה ג', כי כאשר נודע לה אודות המעשים שעשה לאחותה י', התקשרה אל הנאשם ודרשה לקבל ממנו כסף: **"אמרתי לו: אבא, אני רוצה כסף, אני אתלונן עליך או אהרוג אותך"** לטענתה, את הדברים הקשים אמרה, כשהיא מצויה בסערת רגשות: **"ככה אמרתי בגלל שהייתי עצבנית, אני יודעת שהכי מעצבן אותו הכסף"** (עמ' 180 לפרוטוקול, שורות 20-22).

הנאשם אישר כי שיחת הטלפון בה דרשה ממנו ג' את הכסף נערכה כחודשיים לפני מעצרו, בעיתוי המדויק שבו טענה ג' כי נודע לה על הפגיעה באחותה הצעירה. חמתה בערה בה, ובזמן שהתלבטה איך להגיב, החליטה לדרוש ממנו כסף, כפיצוי על הסבל וההרס שגרם לחייה.

אינני מקבלת את טענת הנאשם כי התלונה הוגשה על רקע ניסיונה של ג' לסחוט ממנו כספים.

ראשית, יש לשים לב, כי בעת שנערך העימות בין הנאשם למתלוננת ג', לא טען הנאשם דבר אודות ניסיון הסחיטה. למרות שהטיח במתלוננת כי היא שקרנית, הוא לא טען כנגדה שניסתה לסחוט אותו,

וזאת למרות שחלפו כחודשיים בלבד, מאז איימה עליו ודרשה ממנו את הכספים.

זאת ועוד, העובדה שהמתלוננת דרשה כספים מן הנאשם (עובדה שאיננה מוכחשת), איננה אומרת שהמעשים המפורטים בתלונה הומצאו על ידה לאחר או לצורך הסחיטה.

אינדיקציה ברורה לכך ניתן למצוא בעובדה כי ג' שיתפה אחרים בסודה עוד בתקופה שקדמה לסירובו של הנאשם להעביר לידה סכום כסף זה או אחר.

ניסיון הסחיטה האמור הנטען נעשה, כך טוען הנאשם, כחודשיים עובר למעצרו, היינו בחודש 04/2015. ואולם, כבר בחודש 03/2013, שנתיים קודם לכן, מתועדת תלונתה של ג' בדבר אונס שביצע בה אביה, בדו"ח שערכה עו"ס אמל ג'רג'ורה מפי אמה של ג' (ת/18). הדברים מתועדים אף בעדותה של עו"ס עליזה אלמוזלינו, מלשכת הרווחה בכרמיאל, אשר העידה כי בפגישתה עם ג' בסוף שנת 2014 (התאריך המדויק אינו זכור לה) שיתפה אותה ג' כי נאנסה על ידי אביה. מסמך סיכום אותה פגישה הוגש וסומן ת/41. כמו כן, וכפי שהובא מעלה, שיתפה ג' אחרים בדבר האונס במועדים מוקדמים יותר: דודה של ג', מר ראפת ט., העיד כי ג' שיתפה אותו בדבר האונס בעת חג הרמדאן בשנת 2014 (החג חל במהלך חודש 07/2014) (ר' עדותו של ראפת בעמ' 133 לפרוטוקול, שורות 12-29). ועוד - מר אמיר אלחמאדאת העיד כי שמע את הדברים מפיה של ג' בחודש 03/2013 (ר' עדותו של אמיר בעמ' 186 לפרוטוקול, שורות 6-31 ובהמשך בעמ' 187, שורות 1-15). עניינו הרואות - אין בטענת הסחיטה כל ממש ולהיפך, עיתוי הדרישה הכספית מתיישב היטב עם גרסת המתלוננת באשר למועד שבו סיפרה לה י' על הפגיעה שחוותה, והתלבטותה עד להגשת התלונה כיצד להגיב כלפי אביה, על מנת להפסיק את המעשים.

כאמור, לג' יש הסבר מניח את הדעת והגיוני לדרישה הכספית, שאיננו סותר את גרסתה, ואף איננו יוצא דופן במצבים מסוג אלה. ניתן למצוא בפסיקה, מקרים לא מעטים, בהם, נפגעת עבירת מין, חשה כי חייה נהרסו כתוצאה מן הפגיעה שחוותה, ורואה צורך לבקש או לדרוש מן הפוגע פיצוי, ולו כספי, שיפצה אותה על הסבל שגרם לה, ואולי תשלום הפיצוי יהווה סוג של ענישה ויגרום לו לכאב (כפי שהסבירה המתלוננת). תשלום הפיצוי עשוי גם לבטא הודאה וקבלת אחריות למעשיו, בכל אלה יכולה להיות הקלה לתחושת הכאב שנושאת עמה מי שנפגעה בדרך זו, ובפרט כאשר מדובר בפגיעה ארוכת שנים מצד הורה. (ראה ע"פ 5949/13 **שרחה נ. מדינת ישראל**, (17.03.2014) ותפ"ח (ת"א) 1035/03 **מדינת ישראל נ' פלוני** (6.11.2007)).

הסבר אחר להגשת התלונה, עלה בין השיטין במהלך המשפט, למרות שלא הועלה בתשובה לאישום, ונסוב אודות האפשרות של קנוניה עם האם, על רקע רצונה של ע' לנקום בנאשם על היחס שקיבלה ממנו. גם הסבר זה להגשת תלונת שווא לא ניתן לקבל.

ראשית, מתוך הראיות עלה כי יחסיה של ג' עם אמה, לא היו טובים באותה תקופה. כאשר סיפרה לה

על הפגיעה, ע' התקשתה להאמין לה. בהמשך, על רקע ניסיונה של ע' להחזיר את ג' מבאר שבע, נפתחה נגדה חקירה והיא הועמדה לדין. בנוסף, לו היה מדובר בקנוניה, היה הנאשם טוען כי ג' ידעה על גושי השומן באשכיו מתוך כך שאמה סיפרה לה, כדי שתוכל להשתמש במידע זה, אולם טיעון כזה לא עלה ולא הוטח בעדות התביעה.

יוצא, שאין הסבר מניח את הדעת, מדוע תבדה המתלוננת מליבה האשמות כה חריפות כנגד אביה, אשר לפי הראיות, הקשר ביניהם עד לעזיבתה את הבית היה הדוק והיא זכתה ממנו לתשומת לב רבה מזו שהעניק לאחיה. מתוך השיחות המבוקרות והמפגש ניתן ללמוד גם עד כמה הקשר עם ג' היה חשוב לנאשם והוא ניסה לפייסה ולגרום לה לחדש את הקשר עימו.

מנגד, אין הסבר מניח את הדעת מצד הנאשם, למה נותק הקשר עם המתלוננת. הנאשם מאשר כי מאז עברה לבאר שבע לא היה עימה כל קשר, פרט לשתי שיחות טלפון, בהן ביקשה ממנו עזרה כספית (עמ' 171 לפרוטוקול) ולפגישה אחת בנצרת.

הנאשם העיד כי עד גיל 18 היה הקשר שלו עם ג' טוב, הוא דאג לה ופינק אותה (עמ' 304 לפרוטוקול), היה מסיע אותה למקומות שונים לפי בקשתה, לפעמים אוסף אותה מבית הספר (עמ' 307 - 308) ואפילו משקר למענה ומאשר שהייתה איתו, כדי למנוע מאחיה להכות אותה.

לגרסת הנאשם אין לו כל סכסוך עם ג' ולא ברור, אם כך, מדוע תנתק עימו את הקשר ותפיץ עליו שקרים כה איומים.

64. עדות המתלוננת ג' הותירה עלי רשם מהימן, כן ושוכנעתי שיש לאמצה, למרות הקשיים כמפורט לעיל. ג' סיפרה על שחוותה בכאב ובנימה של כעס כלפי אביה, שניצל את רצונה לקבל ממנו אהבת אב ונהג בה בדרך פוגענית וכואבת. היא לא החסירה מאתנו גם פרטים מביכים על אופן התנהלותה ולא התחמקה מלענות גם על שאלות חודרניות, שבחלקם ניסו להציג אותה באור שלילי (מתירני או תאב בצע).

יחד עם זאת, ניכר כי לא מיהרה לפנות למשטרה, גם כשחשפה את המעשים בפני אחרים ולא ביקשה לנקום בנאשם על מעשיו. היא גם לא ביקשה לסבך את אביה במעשים ובעבירות שלא ביצע ולא הגזימה בתיאור המעשים (לא ייחסה לנאשם אלימות פיזית כלפיה, אישרה, למעשה, כי נענתה לדרישותיו, לא ניסתה לברוח, אלא רק בכתה וביקשה כי יפסיק). ניכר כי המתלוננת לא הגזימה בתיאור המעשים. לגרסתה, מתוך המקרים הרבים בהם נפגשו, במקרה אחד, החדיר את איבר מינו לאיבר מינה באופן שהכאיב לה ובמספר מקרים החדיר את איבר מינו לפי הטבעת שלה. לו רצתה להעליל עליו, לא הייתה מניעה כי תטען שמקרי האינוס ומעשי הסדום היו מרובים יותר, אולם המתלוננת תיארה שגרה של מעשים שכללו בעיקר מעשים מגונים ומין אוראלי.

65. בעדותה, ניכר היה כי המתלוננת מתקשה לתאר את פרטי המעשים והעדיפה לתארם באופן כללי, כחוזרים על עצמם. הפסיקה התייחסה, לא אחת למאפיינים הייחודיים של עדותם של קורבנות עבירות

מין, בפרט קורבנות שחוו אלימות בצעירותם, ומקרב בני משפחה:

"בית משפט זה עמד, לא אחת, על המאפיינים הייחודיים של עדות קורבן לעבירת מין, ועל קשייו לשחזר את האירועים הטראומטיים שהיו מנת חלקו. בשל אופייה הייחודי של עבירת המין והטראומה שהיא מסבה לקורבנה, שומה על בית המשפט לבחון את עדותו של קורבן עבירת המין בצורה קפדנית אך רגישה, ומתוך התחשבות בקשייו של הקורבן לשחזר במדויק את האירועים, למסור מועדים מדויקים ושעות ספציפיות, וליתן הסבר לחוסר תגובה או להתנהלות, הנתפסת בעיני המתבונן מהצד כחסרת הגיון או כבלתי מתקבלת על הדעת... בשל השפעותיהן הייחודיות של עבירות המין על קורבנותיהן, הרי, שבניגוד למקרים אחרים, אין לצפות כי גרסתם של קורבנות אלה תהא שלמה, עקבית, קוהרנטית וחסרת אי-דיוקים..." (ע"פ 5484/11 פלוני נ' מדינת ישראל, (19/04/2012)).

על סמך האמור, נפסק, כי בהערכת מהימנות עדות של קורבן עבירת מין, יכול בית המשפט להסתפק "בגרעין האמת", וזאת אף במקרים בהם נמצאו שקרים ואי אמירת אמת.

66. נתונים שונים יכולים להשפיע על מידת יכולתו של קורבן עבירת מין לשחזר אירועים שחווה, ולתאר אותם בפרוטרוט, כמו זהות הפוגע, גיל הקורבן, והתמשכות הפגיעה:

"כידוע, אין לצפות שעדותה של קורבן עבירות מין תהא ברורה, מפורטת, ובהירה באשר לאירועים הטראומטיים שחווה. פעמים רבות מאפיינים סובייקטיביים של הקורבן, דוגמת גילו או מצבו השכלי, כמו גם מיהות מבצע העבירות וקרבנות המשפחתית לקורבן, וכן מאפייני המעשים, לרבות מספר הפעמים שבוצעו ומשך התקופה שעל פניה הם השתרעו - כל אלה עלולים להשפיע על בהירות, קוהרנטיות ומידת הפירוט שבגרסת הקורבן. אשר על כן, נקבע כי קיומם של אי-דיוקים או היעדרם של פרטים מסוימים מגרסת הקורבן לא יהוו עילה להטלת ספק במהימנותו, ובלבד שליבת דבריו אמינה, במובן זה ש"הגרעין הקשה של האירועים והתמונה הכוללת המתקבלת מן העדות והחיזוקים לה מאפשרים מסקנה בדבר אשמת הנאשם מעבר לכל ספק" (עניין נור, בעמ' 233; "... (ע"פ 3250/10 מדינת ישראל נ' פלוני (12.01.2012)).

עוד ראה בהקשר זה בע"פ 5920/13 אטלן נ' מדינת ישראל (02.07.2015), בע"פ 993/00 נור נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(6) 205, 233 (2002), ובע"פ 1258/03 פלוני נ' מדינת ישראל, נח(6) 625 (01.03.2004).

67. גם את כבישת עדותה של המתלוננת, לאורך השנים בהן בוצעו בה המעשים ובשנים שחלפו מאז עזבה את הבית ועד שהחליטה להתלונן כנגד, אין לזקוף לחובתה, לאור המאפיינים המיוחדים לפגיעה מעבירת מין

ובתוך המשפחה בפרט.

"אין לזקוף את כבישת העדות לחובתה של המתלוננת. כידוע, כבישת עדות קורבן עבירת מין הינה תופעה מוכרת ושכיחה, אותה ניתן להבין בהתחשב בקשיים הרבים הצפויים למתלוננת בעבירות מין כשהיא יוצאת ל"מסע" הכרוך בהליך הפלילי, בחשש מפני היחשפות ציבורית, בתחושת עלבון וקלון ובטעמים כיוצא באלה. לפיכך, נקבע כי מקום שקיים הסבר סביר ומשכנע לכבישת העדות, אין בעצם השתהותה של מתלוננת כדי לפגום באמינות גרסתה (ראו למשל: ע"פ 795/85 עמר נ' מדינת ישראל, פ"ד מב(4) 294 (1985); ע"פ 1258/03 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(6) 625 (2004)). הדברים מקבלים משנה תוקף כאשר הקורבן לעבירת המין הינו קטין או כאשר מבצע העבירה הוא בן משפחה של הקורבן" (סעיף 69 לפסק הדין בע"פ 3250/10 שאוזכר לעיל).

68. עדותה של ג' לגבי התנהגותה לאורך השנים, כמו השיחות המבוקרות עם אביה, מדגימים את מערכת היחסים המבולבלת, הנוצרת בין אב פוגע לבת, המודעת להרס ולעוצמת הפגיעה אך מתאווה עדין ליחס אבהי, חוששת לחשוף את המעשים כדי שלא לפגוע במשפחה וממשיכה להסתיר את סודה, כשאותות המצוקה פורצים רק בעתות משבר, כשניסתה לשים קץ לחייה או למעשה, לזעוק לעזרה. הדברים מובנים בפרט, על רקע החסך בדמות אב, שידעה ג', אשר גדלה בבית האישה השנייה, בעוד מרכז חייו של אביה היה בביתו האחר.

תופעה זו של נפגעי עבירות מין במשפחה, המגלים יחס אמביוולנטי, כלפי התוקף, מוכרת בפסיקה, ובתי המשפט התייחסו אליה בעבר:

"דברים אלו מתיישבים היטב עם היחס האמביוולנטי המוכר בספרות המקצועית אותו מפתחים נפגעי עבירות מין במשפחה כלפי התוקף שלהן, ועם יכולתם להיקשר לתוקף כדמות אשר גם מתייחסת אליהם ומעניקה להם חום ואהבה (ע"פ 2353/08 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 15 (7.12.2009)). אין תימה, אפוא, כי בית המשפט המחוזי לא ראה בעובדה כי מ' כתבה לאורך השנים מכתבים אוהדים לאביה כעומדת בסתירה לגרסתה בדבר המעשים שביצע בה." (ע"פ 5808/14 פלוני נ. מדינת ישראל (07.10.2015)).

כן ראה ע"פ 3958/08 פלוני נ. מדינת ישראל (10.09.2014) וע"פ 7015/09 פלוני נ. מדינת ישראל (18.11.2012).

69. נוכח הקשיים הללו בהערכת עדותה של קורבן עבירת מין, שנפגעה לאורך שנים, החל מהיותה כבת 7, ממעשים מיניים, מצד אביה, יש חשיבות רבה, לבחון בקפדנות את גרסתה, לאור החיזוקים שנמצאו לה, ולבחון האם עולה ממסכת הראיות בכללותה, תמונה, המצביעה במידת הוודאות הנדרשת, על אשמתו

של הנאשם . (ראה ע"פ 993/00 בעניין נור שאוזכר לעיל).

70.

במקרה הנוכחי, גם אם גרסת המתלוננת איננה מפורטת ורווית פרטים ספציפיים, לגבי ההזדמנויות השונות והרבות, בהן בוצעו בה העבירות, הרי לא נתגלעו סתירות מהותיות בגרסתה, אשר הייתה עקבית וסדורה, ככל שניתן לצפות בנסיבות הרלוונטיות. במובן זה, ואף שלא נדרשים חיזוקים משמעותיים במיוחד, אשר יאזנו קשיים בגרסתה, ניתן למצוא בראיות התביעה חיזוקים כאלה, המעידים כי גרסתה אמינה ואמיתית:

(א) מצבה הנפשי החריג של המתלוננת בזמן נערותה, שהביא אותה לניסיונות התאבדות, גם אם ג' נתנה באותה עת להתנהגותה הסבר אחר, במטרה שלא לחשוף את האמת, מחזק ותומך בגרסתה. אמנם ג' סבלה גם מהתנהגות אחיה, אך לא נשמעו תיאורים קשים של אלימות בביתה, היכולים להסביר מדוע מאסה בחייה מגיל כה צעיר. ההסבר שנתנה לאחר חשיפת הפרשה, כי "יאווה וחוסר האונים שלה נבעו מתוך המצוקה שגרמו לה מעשי הנאשם, מתיישב יותר עם ההיגיון ועם העובדה, שלאחר חשיפת הסיפור, הביעה מצוקה זו בפני גורמי טיפול, אליהם הגיעה, וזאת זמן רב לפני שהחליטה להתלונן.

"הלכה היא כי ראיה על מצבו הפיזי והנפשי של קורבן אונס היא ראיה עצמאית היכולה להיות חיזוק לגירסתו ואף למלא את דרישת הסיוע, שנדרשה בעבר לשם הרשעה בעבירת מין על סמך עדות יחידה של קורבן העבירה... (ע"פ 993/00 בעניין נור).

(ב) **שקרי הנאשם, תגובותיו בעימות הספונטני-**

הנאשם הכחיש בעדותו את כל המעשים המיוחסים לו ודבק בגרסתו זו. יחד עם זאת, הוכח כי בחקירתו במשטרה שיקר בנוגע לפרטים מהותיים, כמו הטענה שלא קיים יחסי מין עם מי מנשותיו במשך 20 שנה. טענתו כי גושי השומן נתגלו אצלו רק כשנה עובר לחקירה, במטרה להפריך את גרסתה של המתלוננת כי בתקופה הרלוונטית לעבירות, יכולה הייתה להבחין בהם. מגרסה זו חזר בו הנאשם במהלך עדותו, בין היתר, לאחר שהעידה ע' כי נהגה לטפל בבעיה זו כבר שנים רבות קודם לכן. הנאשם ניסה לטעון כי מדובר בבעיה שחולפת וחוזרת, כאילו התכוון כי הגושים קיימים כשנה, רק מהפעם האחרונה בה הופיעו, אך הסבר זה איננו יכול להתקבל, נוכח הנוסח המפורש של הדברים שמסר במשטרה.

בתגובה לחשדות שהוטחו בפניו בחקירה הראשונה, טען הנאשם כי הוא **מופתע** שהיא אומרת עליו דברים כאלה (שורה 27 בת/5), וזאת למרות שבמשך דקות ארוכות שמע מאת ג' דברים מפורטים וקשים יותר, מבלי שהגיב עליהם בפליאה.

במהלך החקירה השנייה (ת/4) התייחס הנאשם באריכות לשיחה שהייתה לו עם המתלוננת, מבלי לציין כי האשימה אותו בפגיעה המינית. לאחר שנשאל על כך מפורשות, השיב כי היא

"הייתה זורקת מילים כאלה" אך הוסיף כי התייחסה לחברים שלה, שביצעו בה מעשים מיניים (שורה 142), הכחיש כי האשימה אותו באונס, ורק בהמשך אישר כי ג' האשימה אותו בפגיעה בה. גם בשלב זה, ובטרם היה מודע לכך שהשיחה הוקלטה, מזער את הדברים, הכחיש שכל השיחה נסובה אודות האשמות אלה, וטען: **"דיברנו שיחה רגילה ואולי מתוך השיחה הזכירה כמה מילים שאני עשיתי לה דברים" (שורה 150)**, אף שהשיחה רובה ככולה, אכן נסובה סביב נושא זה.

בחקירתו, לא היה מעוניין הנאשם לשמוע את הקלטת השיחה. טען כי אמר לג' שמדובר בהזיות, וכי היא הכניסה לו מילים. בפניו טען כי לא שמע את הדברים ולכן לא השיב לג'. לדבריו, איננו נוהג להסתובב עם מכשיר השמיעה שלו, גרסה שאיננה אמינה, בהתחשב בכך שהנאשם נוהג ולא יעלה על הדעת כי הוא נוהג ברכבו מבלי לשמוע מה קורה סביבו ומשאיר את מכשיר השמיעה בארון, כפי שטען.

מעבר לכך, כפי שהוסבר לעיל, הנאשם השיב לג' בצורה עניינית, וברי כי הבין היטב מה היא מייחסת לו.

אם לא די בכך, צפייה בדיסק המתעד את חקירתו הראשונה, מיד לאחר הפגישה עם המתלוננת, מראה כי שמע היטב את שנאמר בזמן החקירה ולא הפגין שום קשיי שמיעה. הוא גם לא טען כי התקשה לשמוע דבר מה במהלך השיחות הקודמות או בחקירה.

ההסבר, התולה את תגובותיו בקשיי השמיעה, מהם הוא אכן סובל, הוא הסבר כבוש ובלתי אמין, שבה לתרץ את תגובותיו, הקושרות אותו למעשים.

התייחסותו של הנאשם לדברים הבוטים ששמע מאת ג' בשיחות המבוקרות מהווה חיזוק משמעותי לגרסתה, ולא שמעתי הסבר מניח את הדעת מאת הנאשם לאיפוק בו הגיב ולגישתו הסלחנית והמפייסת, בתגובה.

יש לציין, כי הן מתוך החקירה והן מתשובותיו לג', בשיחות אלה, ניכר כי הבין שהיא מאשימה בביצוע מעשים מיניים, לכן, גם אם הייתי מקבלת את הטענה שלא שמע היטב את כל דבריה, אין בפיו הסבר להתנהגות זו.

ג) הידיעה לגבי פרטים אינטימיים, שלא יכולה הייתה לדעת אותם אלא אם אביה נחשף בפניה במערומו, כפי שסיפרה.

הנושא פורט בהרחבה לעיל, לכן אסתפק בהדגשה, כי בהיעדר הסבר מניח את הדעת, העובדה שג' ידעה לתאר פרטים ייחודיים באשכיו של הנאשם היא בעלת חשיבות רבה ומצטרפת לתמונה

הכללית, המעידה על מהימנות גרסתה. מדובר בפרט מוכמן, העולה כדי סיוע, כשהדבר נדרש. "ההלכה הפסוקה קבעה כי כאשר עד שעדותו טעונה סיוע יודע פרטים מיוחדים מסבכים, הנקראים גם פרטים מוכמנים, אשר אותם היה יכול לקלוט רק בנסיבות המוצגות על-ידיו והמערער מתכחש לנסיבות אלו, עשויה ידיעת הפרטים הללו לשמש סיוע, שכן ניתן לראותה כראיה עצמאית נפרדת ביחס לעדותו של העד בדבר התרחשות מעשה העבירה. ידיעת "פרטים מיוחדים" אצל העד שעדותו טעונה סיוע- כגון: כאשר קורבן של אינוס, כמו במקרה דנן, יודעת על קיומם של סימנים מיוחדים במקומות אינטימיים בגוף החשוד ואילו הוא מכחיש קיומו של כל מגע אתה- תוכל לספק סיוע, על אף שלכאורה מקור הראיה בעדות הטעונה סיוע; וגם זאת- משום שבנסיבות העניין יש להתייחס אל "ידיעה" כזו כאל ראיה עצמאית ... " (כב' השופט ג'ובראן בע"פ 6279/03 פלוני נ' מדינת ישראל (05.02.2004) וכן ראה ע"פ 9804/08 פלוני נ' מדינת ישראל (14.04.2011)).

(ד) ביצוע עבירות דומות כלפי י', כפי שיפורט להלן, מהווה אף הוא חיזוק לגרסתה של ג'.

האישום השני

- 71.** באישום השני מייחסת המאשימה לנאשם ביצוע מעשים מגונים בקטינה י' בשתי הזדמנויות שונות. האחת, התרחשה, לפי כתב האישום בעת שי' הייתה כבת שבע, כאשר בהזדמנות זו, הכניס הנאשם את ידו אל מתחת לחולצתה של י', מישש את חזה, וכן נישק אותה על פיה, כשהוא מחדיר את לשונו אל פיה, וזאת בעת שהיו ישובים ברכבו. המקרה השני התרחש, לפי כתב האישום כשנה- שנתיים, לאחר המקרה הראשון המתואר לעיל, כאשר שוב, בעת שהיו ישובים ברכבו, נישק הנאשם את ג' מספר פעמים, בפיה והחדיר את לשונו לפיה.
- 72.** גרסתה של י' נגבתה בתחילה על ידי חוקרת הילדים, הגב' הדיל חליילה (להלן: "חוקרת הילדים"), אולם במהלך הדיון, משמלאו לה 14 שנים, היא העידה בפנינו.
- 73.** המאשימה מבקשת לקבוע את אשמתו של הנאשם בעבירות כלפי י', על סמך עדותה של הקטינה י' בבית המשפט וכן על סמך עדותה בפני חוקרת הילדים (בהסתמך על פסק דין מימרן (ע"פ 421/71 מימרן נ. מדינת ישראל, פ"דכו(1) 281, להלן "פסק דין מימרן"). עוד מבקשת המאשימה לסמוך על עדותה של ג', כראייה המחזקת את עדותה של י'.
- 74.** ראשית, אפתח ואומר, כי סוגיית קבילותה של עדות חוקרת הילדים, בכל הנוגע לממצאי מהימנות שנקבעו על ידה, מתוקף תפקידה, בעת שהקטין עצמו העיד בפני בית המשפט, עדין לא הוכרעה בפסיקתו של בית המשפט העליון.

75. סעיף 9 לחוק לתיקון דיני הראיות (הגנת ילדים), מכשיר עדות, שתועדה בידי חוקר ילדים בהתאם להוראות חוק זה, בניגוד לכלל האוסר עדויות שמיעה. במקרים בהם בגר הקטין, ועדותו נשמעה בבית המשפט, נקבע בפסק דין מימרן וברע"פ 6533/93 **בן אברהם נ' מדינת ישראל**, פד מח(1), 698 (02/02/1994), כי עדות עדותה שנתן הקטין לחוקר הילדים בטרם הגיע לגיל 14, עודנה כשרה כראיה, גם במקרה כזה.

76. הלכה זו אושרה גם במקרה בו הקטין, העיד בבית המשפט באישורו של חוקר הילדים (רע"פ 3904/96 **מזרחי נ' מדינת ישראל**, נא (1) 385 (08.05.1997)). באותו עניין נקבע גם כי לא נפל פגם בכך שבית המשפט הסתמך גם על התרשמות חוקרת הילדים ממהימנות גרסתו של קטין, שהעיד בבית המשפט, אך עדותו הופסקה. זאת, בין השאר, בשל כך שאת מהימנות העדות קבע בעיקר על פי התרשמותו שלו.

77. בע"פ 337/13 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (09/09/2013), נחלקו הדעות בשאלת קבילות עדות חוקר הילדים בכל הנוגע למהימנות הקטין, כאשר הקטין מעיד בבית המשפט. דעת הרוב (כב' השופטים נ. הנדל וד. ברק - ארז), הייתה כי אין מקום לכך שבית המשפט יקבל במישרין עדות בדבר מהימנותו של הקטין, כאשר זה מעיד במשפט. דעת המיעוט, (כב' השופט י. דנציגר), סברה כי עדותו של חוקר ילדים, בכל הנוגע למהימנותו של הקטין עשויה להיות רלוונטית, אף כאשר הקטין מעיד במשפט, בשים לב למיומנותו ולמקצועיותו של חוקר הילדים.

78. יוער, כי גם לדעת שופטי הרוב, "אין בהעדת הקטין בבית המשפט כשלעצמה, כדי לאיין את חשיבות עדותו של חוקר הילדים. ואולם, אין המדובר בחשיבות שונה מאשר לדוגמא שוטר אשר חקר מתלוננת בגירה. לאמור - תרומת חוקר הילדים בעדותו היא בתיאור של החקירה הרגישה, ככל שהעניין מצוי במחלוקת בין הצדדים" (סעיף 10 לפסק דינו של כב' השופט הנדל).

כך גם אין מחלוקת שבית המשפט רשאי לקבל כראיה קבילה את חוות דעתו של חוקר הילדים, בכל הנוגע לנסיבות שאפפו את מתן העדות, כדוגמת מצבו של הקטין במהלך החקירה, אף שעדות זו עשויה לשקף, בעקיפין, את התרשמותו של החוקר ממהימנותו של הקטין.

דברים אלה, עולים בקנה אחד גם עם מה שנאמר ב-דנ"פ 3281/02 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (19/09/2002), (כב' השופט א. מצא):

"כשלעצמי, הריני סבור כי בשאלה אם לקבל כראיה את חוות-דעתו ועדותו של חוקר ילדים, אודות מתלונן קטין המעיד במשפט, מוטל על בית המשפט להכריע תוך התחשבות במטרת הגשתן של הראיות ועל רקע נסיבותיו העובדתיות של המקרה הנתון. אם מטרת הבאתן של חוות הדעת והעדות היא אך לספק לבית המשפט הערכה מקצועית בדבר אמינותו הכללית וכן אמינות גרסתו של העד לגבי המקרה

הנתון, הרי שמוטב לבית המשפט להימנע מקבלתן; שכן, משהעיד הקטין לפניו וניתנה לו הזדמנות להתרשם באורח בלתי-אמצעי מעדותו, מן המידה שיכריע בשאלת מהימנותו מבלי להיזקק לעדות-סברה חיצונית בשאלה זו. אך יש שחוות-דעתו ועדותו של חוקר הילדים עשויות להיות ראיות נחוצות; כגון, כשהן נדרשות להארת עיני בית המשפט בדבר מצבו של הקטין בשלב החקירה, מקום שמצב זה הוא ראיה קבילה, או בדבר אירועים שהתרחשו במהלכה. לא למותר להוסיף, כי גם בהתקיים נסיבות המצדיקות את הצגתן של ראיות אלו, מוטל על בית המשפט להגביל את הסתמכותו עליהן רק למטרה שלשמה נמצאו הללו ראיות להתקבל.

79. יחד עם זאת, חרף הדיון בשאלה העקרונית, כפי שהדגיש בית המשפט העליון, בפסיקה מאוחרת יותר, טרם נקבעה הלכה פסוקה בשאלה זו, שכן בפסק דין בע"פ 337/13 לא נזקק בית המשפט לנימוק זה בהכרעתו.

ראה ע"פ 2177/13 פלוני נ. מדינת ישראל (9.7.2015), בפסקי דינים של כב' השופט א. שוהם ונ. סולברג, וכן ע"פ 30/15 פלוני נ' מדינת ישראל, (20/04/2016), שם הביע כב' השופט שוהם את דעתו כי גם אם הקטין מעיד בבית המשפט, אין להימנע מקבלת עמדתו של חוקר הילדים בדבר מהימנותו של הקטין, שכן כל הפרדה בין האמור בחוות דעתו של חוקר הילדים לבין האופן בו הוא מעריך את מהימנותו של הקטין, הינה הפרדה מלאכותית שאינה נחוצה ועמדתו של כב' השופט י. עמית, אשר הותיר את הסוגיה בצריך עיון, שכן גם במקרה זה לא נדרשה הכרעה בה.

80. אף שדעתי היא, כי בית המשפט יכול להיעזר במומחיות חוקר הילדים, אשר לו כלים מובנים להערכת מהימנות הילד הנחקר בפניו, גם כאשר הקטין מעיד בפניו, וזאת ככלי עזר נוסף, בעוד המשקל העיקרי בהערכת המהימנות של הילד היא מלאכתו של בית המשפט, אני סבורה כי גם בענייננו, אין צורך להכריע בסוגיה. זאת מאחר והקטינה י' העידה בפנינו והותירה רושם ברור של עדה מהימנה, שידעה להסביר בצורה טובה את שחוותיה. היא לא ניסתה להגזים בתיאוריה, שהיו עקביים וקוהרנטיים. בנסיבות אלה, ניתן להעריך את מהימנותה, מבלי להיזקק לקביעות המהימנות של חוקרת הילדים.

81. בעדותה בבית המשפט תיארה י' את שני אירועים בהם, לטענתה פגע בה הנאשם. האירוע האחד התרחש בג'נין והשני בספאפרה. מדובר באירועים שהתרחשו כ- חמש - שבע שנים לפני מסירת העדות.

האירוע הראשון

82. לגבי האירוע בג'נין העידה י' כך:

"בג'נין היינו ברכב, היינו אני, אשתו של אחי, ששמה ח' והילדים שלה ניזאר ומרים ואחותי ג' ואבי. הם ירדו מן הרכב, אשתו של אחי, ג' והבת מרים. נשארנו ברכב אני והאחיין שלי ניזאר ואבי. אני עברתי לשבת מקדימה, כי אני תמיד יושבת מקדימה, אני אוהבת לשבת מקדימה. התחלנו לדבר אני ואבי על דברים בג'נין, לא זוכרת מה

הדברים. הוא נישק אותי בפה ואחר כך הניח את ידו על כתפי, ואז על הצוואר שלי ואחר כך על החזה שלי." (עמ' 140 לפרוטוקול, שורות 12-17).

בהמשך לדברים הללו הבהירה י' כי הנאשם הניח את ידיו על שדיה והוסיפה:

"הייתי בכיתה ב' או ג'. הוא הניח את ידו על השדיים שלי, הייתי עם חולצת גופייה, הוא שם את היד קצת מתחת לגופייה וקמתי, התרחקתי, חזרתי לאחורה, עברתי לאחור, ישבתי עם האחין שלי נזאר, אבא שלי שאל אותי מדוע קמתי, אמרתי לו כי האחין שלי קטן בגיל ואני רוצה להסתכל עליו." (עמ' 140 לפרוטוקול, שורות 17-20).

נזאר, שנשאר ברכב בזמן האירוע, היה כבן שלוש, באותה עת.

83. י' העידה לגבי הנשיקה: "הלשון שלו הייתה בתוך הפה שלי, הנשיקה ארכה שניות וזהו, זו הנשיקה". בהמשך הוסיפה ותיארה את התחושה שחלפה בה בעקבות הנשיקה, "כאילו הדבר הזה הציק לי ונגעלתי" (עמ' 140 שורה 30).

האירוע השני

84. לפי עדותה של י', האירוע הנוסף התרחש גם הוא כאשר היו בתוך הרכב, הפעם בספאפרה, וכך תיארה י' אירוע זה:

"והפעם השנייה גם היינו ברכב, היה איתי אחי מאג'ד ואחותי ג'. היינו בדרך ללכת לאכול פלאפל, מאג'ד וג' ירדו לקנות פלאפל ואני כמו תמיד ישבתי מקדימה, וגם נישק אותי, כשהלשון שלו בפה שלי וגם התרחקתי עד שהם חזרו, כי הדבר היה מאוד מגעיל. התרחקתי קצת עם הגוף שלי, אחר כך קמתי לשבת מאחור. כי ג' הגיעה והיא יושבת קדימה. זה היה לא זוכרת בדיוק, אך זה היה בין כיתה ד' לכיתה ו', בתקופה הזו. (עמ' 141, שורות 1-5).

85. י' הבחינה וציינה כי באירוע השני נישק אותה הנאשם פעמיים, ואילו באירוע הראשון פעם אחת בלבד.

י' העידה כי סיפרה על הדברים שעשה לה הנאשם לבת דודתה מצד אמה סג'ור, וזאת לפני כשנתיים. עם ג' חלקה את הדברים שעשה לה הנאשם "לא לפני הרבה זמן" וזאת לאחר שהאזינה לשיחה בין ג' לאמה בנושא (עמ' 141 לפרוטוקול, שורות 8-15).

86. בחקירתה הנגדית סיפרה י' בפתיחות ומבלי להסתיר דבר על מערכת היחסים בתוך הבית, אישרה כי אחיה השתמשו בסמים וכי נהגו להגביל את ג' באופן לבושה ובאפשרות לצאת מן הבית ולהיפגש עם גברים. היא ידעה לפרט כי כאשר ג' יצאה מן הבית עם אביה, לא היו האחים מתערבים, אך אם יצאה

עם מישהו אחר היו עושים בעיה "עם בחור היו צועקים עליה ועושים בעיה" (עמ' 144 שורה 32). לדבריה, לפעמים היו מרביצים לג' צועקים עליה, לוקחים לה את הטלפון. י' גם אישרה את התיזה שהציג בפניה הסנגור, כי בשל החיים הקשים הללו, שהיו לג' בבית, היא ניסתה לפגוע בעצמה (כפי שטענה ג' בפני סובביה, טרם חשיפת הפרשה).

87. בתמימות, השיבה לסנגור, לראשונה, כי הבחינה בכך שהיחסים בין הנאשם לג' לא היו יחסים רגילים **"מהתנועות שלהם ופעם אחת ראיתי אותו מנשק אותה"** (עמ' 145 לפרוטוקול).

י' הבהירה כי עד לאותה פעם בה שמעה את ג' מספרת לאמה על הפגיעה מצד האב, לא שמעה על כך דבר מג'. כאשר שמעה את השיחה בין האם לג', חשפה גם י' את שקרה לה בפני ג'.

כאמור, חשיפה זו היא שהביאה את ג' להתלונן, בסופו של דבר במשטרה.

י' הסבירה כי שמעה שג' מספרת לאמה שהנאשם "הציק לה", "הטריד אותה". י' נשאלה בחקירתה הנגדית, מה כללה ההטרדה הזו, לפי מה שסיפרה לה ג' והשיבה:

"היה שוכב איתה. אני לא יודעת, היא לא אמרה לי הכל בדיוק, היא סיפרה לי שהוא היה שוכב איתה והיה מציק לה הרבה. והיא אמרה לי שאת הדבר הזה הוא עושה לה מזמן... וזהו." (עמ' 146).

י' העידה (עמ' 141 שורות 12-13), כי כאשר שמעה את השיחה בין ג' לאמה, היא סיפרה לג' על מה שחוותה בעצמה. (ראה גם בחקירתה על ידי חוקרת הילדים בעמ' 9 לחלק השני). י' לא שיתפה באותה הזדמנות גם את אמה על הפגיעה בה. גרסה זו מתיישבת עם עדותה של ע', שלפיה, היא למדה על כך שבתה י' הותקפה מינית, רק לאחר שג' הגישה את התלונה במשטרה וע' נשאלה על כך בחקירה (עמ' 132 לפרוטוקול וכן ראה ת/8).

88. י' נחקרה ארוכות על ידי הסנגור, בשאלות, מה ידעה לפני שהגיעה למסור עדות בפני חוקרת הילדים, או בטרם עדותה בבית המשפט, ותשובותיה היו כנות וישירות. (ראה התיאור לגבי ההסברים שקיבלה לפני מתן העדות, בנוגע לאופי הדיון, מה ידעה באותו זמן על תלונותיה של ג' וכיוצ"ב).

89. חרף גילה הצעיר, ידעה י' לדייק בפרטים וניתן ללמוד מעדותה, כי הבינה את החשיבות שבדיוק זה. כך למשל, כאשר נשאלה האם המקרה השני התרחש כשהייתה בכיתה ד' עד ו' פירושו של דבר כי הייתה בת 10 עד 12, השיבה: **"תוריד את גיל 12 שסביר להניח שלא, אז 10 או 11"** (עמ' 149 לפרוטוקול).

90. בפני חוקרת הילדים הגב' הדיל חלאילה, תיארה י' את פרטי האירועים, כפי שתיארה אותם בעדות

בפנינו, ואין סתירות ממשיות בין הדברים שמסרה בשתי ההזדמנויות (ת/35, ת/36).

היא תיארה בפירוט, מי נכח ברכב, בעת הנסיעה לג'נין, וכיצד נוצר מצב, שבו נותרה ברכב, עם אביה בלבד, והאחין התינוק. כן תיארה כיצד אביה החל בהזדמנות זו לגעת בצווארה והמשיך לכיוון החזה, עד שהרחיקה את ידו. ובהמשך, הגיעה הנשיקה בפה.

י' תיארה כי הייתה לה צמרמורת והיא נגעלה מהנגיעה. לדבריה, לא הגיבה כשהכניס את לשונו לפיה, כי הייתה בהלם. לדבריה, לא הרחיקה אותו מהרגע הראשון, כי לא הבינה מה הוא עושה. אך החלה להרגיש תחושת גועל ואז הרחיקה אותו מעליה, על ידי כך שהרחיקה את ראשה לאחור.

91. י' נחקרה ותיארה בפרוטרוט את השתלשלות העניינים, תחושותיה ותגובותיה. סיפרה כי לאחר המקרה, עברה לשבת מאחור. י' הסבירה לחוקרת הילדים מדוע לא אמרה לנאשם מיד כי חשה גועל מהתנהגותו ובמקום זאת הסבירה שעברה לשבת ליד האחין. לטענתה, פחדה שיחזור על מעשיו וכן חששה שיצעק עליה שלא תספר על כך. י' העדיפה, לפיכך, להתעלם ולהמשיך כאילו לא קרה דבר, מחשש מפני תגובותיו של הנאשם.

92. בפני חוקרת הילדים וכן בפנינו הדגימה י' היכן הניח הנאשם את ידו על החזה, והסבירה כי לבשה גופיה עם מחשוף, והנאשם הניח את ידו על מפתח המחשוף. לא ממש הכניס את ידו אל מתחת לחולצה, אך נגע באזור החזה, במקום החשוף.

93. גם לגבי האירוע השני, מסרה י' תיאור מפורט, כולל תחושותיה ותגובותיה בעת שאביה נישק אותה. לשאלת חוקרת הילדים הסבירה כי סיפרה לג' על מה שקרה, אך איננה זוכרת אם סיפרה לה גם האירוע השני.

94. מדיסק החקירה ומעדות החוקרת, ניתן ללמוד על הדרך בה העידה בפניה י' ולהתרשם באופן בלתי אמצעי מתבונתה של י', הבנתה את השאלות וניסיונה ליתן תשובות מדויקות ושקולות, ללא התלהמות או ניסיון להגזים בתיאור המעשים, כמו גם ללא ניסיון להסתיר את חלקה, כביכול, באירועים. (בשתי ההזדמנויות עברה לשבת מיוזמתה לצד אביה, בארוע הראשון לא הרחיקה את הנאשם מיד כשהחל לנשק אותה). היא הקפידה שלא למסור דברים לא נכונים, כמו בשאלה האם הכניס הנאשם את ידו אל מתחת לחולצה.

95. הנאשם, כאמור, הכחיש מכל וכל את המיוחס לו אף בנוגע למתלוננת י'. הוא טען כי י' משמשת כלי בידי אמה ואחותה ג' על מנת לנקום בו את נקמתו בשל כעס עז שהן חשות כלפיו. במהלך עדותה הראשית אף צעק הנאשם לעברה של י' "**מי אמר לך להגיד את הדברים האלה?**" (עמ' 140 לפרוטוקול, שורה 22).

96. בחקירתו במשטרה מיום 7.7.2015 הכחיש הנאשם את החשדות המיוחסים. הוא אישר כי היה נוהג לקחת את י' ואת אמה וכן את כלתו ח' ובני משפחה אחרים לקניות בג'נין. לטענתו, י' נלוותה אליו "פעם או פעמיים" (עמ' 4 בת/4, שורות 81-86).

מייד לאחר מכן סתר את עצמו, כאשר הסביר כי לפעמים, הייתה י' נלוות לבני המשפחה שיצאו לקניות ולפעמים הייתה נשארת ברכב עמו ועם ילדיה של ח'. כלומר, לא מדובר בפעם או פעמיים. בכך, אישר הנאשם את הסיטואציה שתיארה י' לגבי הישארותם ברכב לבד או יחד עם האחין של י', בזמן שבני המשפחה הלכו לקניות.

97. הנאשם טען כי משך הזמן שהמתינו היה כ-15-10 דקות, כאשר באותו זמן חנה הרכב ליד השוק ובסביבת אנשים. בעדותו בבית המשפט הוסיף הנאשם:

"ג'נין זאת עיר שמרנית. שאת לא יכולה לעשות מה שאת רוצה. אפילו אם רואים אותך לוחית צהובה, מתחילים להסתכל, לראות, ככה, מחטטים. איך אני, איך אני אגע לה בחזה? נגיד, אני רוצה לבוא ככה, אם אני נגיד נגעתי לה בחזה, הא? מישהו שולח את ידו לחזה של מישהי כדי לממש משהו בפנים, כדי לתפוס משהו בפנים, מה יש לה לתפוס זאת? נגיד שכן, מה יש לה לתפוס? בשביל מה אני אכניס לבת 6 שנים? מה יש לה לתפוס בחזה שלה? מכניסים יד על מנת לתפוס משהו. ואפילו אם היה לה משהו, זו הבת שלי. אני לא אכניס את היד שלי לחזה שלה. משוגע רק יכול לדמיין לעצמו דבר כזה." (עמ' 283 לפרוטוקול, שורות 10-17).

עוד טען הנאשם כי בג'נין כמעט ולא ניתן למצוא חנייה, קל וחומר מקום מבודד ובשעות הבוקר, בהן השוק הומה אדם. (עמ' 283 לפרוטוקול, שורות 25-32).

98. יש לציין כי י' לא טענה שמדובר היה במקום מבודד. להיפך, היא לא ידעה לציין היכן בדיוק היו בג'נין כשהדבר קרה, אך על השאלה האם מישהו הבחין בהם, השיבה: **"לא יודעת, אולי אנשים בדרך"** (עמ' 14 לת/36). היא גם השיבה שלא הבחינה במישהו שמכיר את אביה, ויכול היה לראות.

בעדותה בבית המשפט התבקשה י' להגיב על הטענה לפיה, העיר ג'נין הומה אדם בשעות הבוקר ויש שם אנשים "כמו נמלים". י' השיבה כי הרכב חנה **"ברחוב צר וריק מעט"** וכי היו בסביבת הרכב אנשים בודדים בלבד. היא הוסיפה: **"בטח היו אנשים, אך הם לא שמו לב. אם כל אחד יסתכל על כל רכב שלידו או לפניו אז לא מסיימים"** (עמ' 150 לפרוטוקול, שורות 11-20).

כלומר, אין מחלוקת שהרכב חנה במקום שבו חלפו אנשים. יחד עם זאת, עובדה זו איננה שוללת אפשרות הנאשם לנצל פרק זמן קצר, בו לא היה איש ליד הרכב, כדי לגעת בי' שישבה לצדו ברכב.

99. גם בנוגע לשאלה האם י' ישבה לצדו ברכב, סתר הנאשם את עצמו. בחקירתו מסר כי בעת שהמתינו ברכב הייתה י' יושבת בכיסא מאחור. על השאלה האם אהבה לשבת בכיסא שלצידו בזמן שהמתינו

ברכב, השיב: "כן הייתה אוהבת, אך אני לא הייתי מרשה לה" (עמ' 4 בת/4, שורות 93-96).
בחקירה הנגדית, לעומת זאת, אישר הנאשם כי י' הייתה עוברת לשבת מקדימה ואף הוסיף:

"ת. תמיד הייתה יושבת מקדימה. אני אומר לה "לא, תחזרי אחורה, אסור שתשבי על ידי".

ש. אבל היא יושבה על ידך?

ת: יושבה על ידי. כן. כשהיננו, כשהאוטו עמד. לא היה בנסיעה."

(עמ' 313 לפרוטוקול).

כלומר, בניגוד להודעתו במשטרה, ממנה עלה כי לא אפשר לי' לשבת במושב הקדמי, גם כשהרכב חנה, בעדותו בבית המשפט סיפר כי היא נהגה **תמיד** לשבת מקדימה.

100. הנאשם אישר כי אינו מסוכסך עם י' וציין כי י' היא "תינוקת" (עמ' 313 לפרוטוקול, שורות 6-7). גם בעניינה, אין הסבר מניח את הדעת, מדוע תרצה להעליל עליו, פרט לטענה סתמית כי הושפעה מאחותה ומאמה, וכיצד היא מסוגלת לתת תיאור מפורט, מלא בתיאורים של תחושותיה באותו זמן, אם מדובר בעלילה.

101. עדותה של י' הדגימה ילדה בעלת כושר וורבאלי ויכולת שכלית, וזאת בניגוד לרושם שביקש הנאשם ליצור בעדותו:

"העד, מר ט.: יארה מסכנה יארה. דחפו אותה, הכניסו אותה בחשוואי איך שאומרים בערבית כמו סנדביץ'. ככה, גלגלו אותה, אמרו תגידי ככה. היא לא יודעת להרכיב שתי מילים זה על זה. שתי מילים לא יודעת להרכיב. תרגלו אותה." (עמ' 325).

102. נוכח המפורט לעיל, התרשמותי היא כי הנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו כלפי י', בשתי ההזדמנויות. הנגיעות בגופה לא היו ביטוי תמים לאהבת אב, אלא בעלות אופי מיני. י' חשה מיד במצוקה ונתפסה תחושת גועל, מן הקרבה שכפה עליה הנאשם, ניסתה להזיז את ידו, להרחיקו מעליה ולהרחיק את עצמה מגע עם הנאשם.

103. גרסתה של י' מקבלת חיזוק מעדותה של ג', אשר תיארה מעשים דומים, שביצע בה הנאשם, כשהייתה

בגילה של י'.

הסנגור מבקש לדחות את גרסת המתלוננות, בין היתר, על רקע העובדה, שבחקירתה במשטרה, לא סיפרה ג' בתחילה כלל, אודות הפגיעה בי' (לטענה זו כבר התייחסתי לעיל), ולאור כך שגם כאשר סיפרה על הפגיעה בי', ציינה רק את המקרה הראשון. דברים אלה, דווקא מתיישבים היטב עם עדותה של י', שהשיבה כבר בעת חקירתה בפני חוקרת הילדים, כי איננה בטוחה שסיפרה לג' על המקרה השני. כלומר, בעת שהתעורר בחקירה נושא הפגיעה בי', אכן ג' לא הייתה מודעת להיקף הפגיעה בה.

104. ח', גיסתה של ג' איננה עדת תביעה, מאחר וסירבה לשתף פעולה בזמן החקירה (ראה ת/7, ת/30 ו-ת/31). על פי ת/31, ועדותה של ג', ח' התקשרה לג' לאחר שיצרו איתה קשר מהמשטרה, התלוננה על כך שעירבה אותה, ואמרה שאם יגיעו אליה שוטרים, היא תאמר שאננה מכירה אותה ואיננה יודעת דבר.

מדובר ללא ספק בעדה שעדותה יכולה הייתה לסייע לבירור האמת, אולם בשל האמור, לא ניתן לזקוף לחובת המאשימה את אי העדתה.

ההגנה לא עשתה כל מאמץ לזמן את ח', למרות שלפי גרסת הנאשם, ח' יכולה הייתה להפריך את טענותיה של ג' וגם לחזק את השערתו, בנוגע לדרך שבה נודע לג' על גושי השומן באשכיו. למרות האמור, לאחר שח' הפגינה את אי רצונה למסור עדות, אין לזקוף גם לחובת ההגנה, את אי זימונה.

105. ב"כ הנאשם טען בסיכומיו למחדלי חקירה, כמו הפסקת העימות (טענה אליה התייחסתי לעיל), או אי הזמנת חומר החקירה בתיק שהתנהל בבאר שבע. לא שוכנעתי מטעונו ההגנה כי מדובר במחדלי חקירה. על כל פנים, הסנגור לא הצביע על מחדל כלשהו, שיכול היה לגרום לעיוות דין.

ההלכה בעניין זה הינה ברורה, ולפיה: "אף לו נמצאו מחדלי חקירה, אין בעובדה זו כשלעצמה כדי להוביל לזיכויו של המערער. הלכה היא, כי אין מוטלת על התביעה החובה להציג את הראיה הטובה ביותר, ודי כי תציג ראיה מספקת. בסופו של יום, שאלת נפקותם של מחדלי חקירה מוכרעת בהתאם לנסיבות המקרה הפרטניות, תוך בחינת השאלה אם יש בתשתית הראייתית אשר הונחה לפתחו של בית-המשפט, כדי לבסס את הרשעת הנאשם בעבירה שיוחסה לו במידה הנדרשת בפלילים..." (ע"פ 7320/07 פלוני נ' מדינת ישראל, (13.5.09)).

כן ראה ההתייחסות למחדלים אותם יכולה הייתה ההגנה לתקן ללא קושי:

"... הדעת נותנת כי מקום בו מחדלה של המשטרה עשוי להסב נזק משמעותי לנאשם, כבענייננו, וכאשר לנאשם עצמו עומדת היכולת להתגבר על מחדל זה תוך השקעת משאבים מועטה, הרי שהדין הוא כי באזלת ידו של מרואן, ללא הסבר מניח

את הדעת, הריהו כמי שמודה כי ניתן לדחות את טענותיו בקש וגבבה". ע"פ
2099/15 פלוגי נ. מדינת ישראל (22.05.2016).

במקרה זה, לא ניתן ללמוד מטיעוני ההגנה בסיכומיה, כי נפגעה הגנת הנאשם, בשל מחדל חקירתו, במידה
המטילה ספק באשמתו.

106. סיכומם של דברים, שוכנעתי כי המאשימה עמדה בנטל המוטל עליה, להוכיח את אשמתו של הנאשם
בכל העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

לא עלה בידי המאשימה להוכיח במידה מספקת את כל העובדות המפורטות בכתב האישום. הכוונה לטענה כי
הנאשם עשה בג' מעשים מיניים, **בכל המקומות** המתוארים בסעיף 2 לכתב האישום, מאחר וג' לא התייחסה
בעדותה בפירוט למקומות כמו חדר השינה של הנאשם בבית האשה הראשונה, בית המכרים בג'נין, בית המלון או
בית המגורים של ע'. יחד עם זאת, הוכח כי המעשים הללו בוצעו בהזדמנויות רבות, באיזורים מבודדים, כפי
שפירטתי.

107. לפיכך, אם תתקבל עמדתו, יורשע הנאשם בכל העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

אסתר הלמן,
שופטת בכירה
[אב"ד]

אשר קולה, שופט:

מסכים

אשר קולה, שופט

דני צרפתי, שופט:

מסכים.

דני צרפתי, שופט

הוחלט אפוא, פה אחד, להרשיע את הנאשם בכל העבירות המיוחסות לו בכתב האישום, כמפורט לעיל.

ניתנה והודעה היום י"א תמוז תשע"ו, 17/07/2016 במעמד הנוכחים.